

ГОЛОС СЕМІНАРІЇ

ГАЗЕТА ВИЩОЇ ДУХОВНОЇ СЕМІНАРІЇ СВЯТОГО ДУХА

№ 3 (19) вересень-серпень 2013

ЦЕРКВА – ХРИСТОВА

2 СВЯЧЕННЯ ПРЕСВІТЕРАТУ
В КАМ'ЯНЦІ-ПОДІЛЬСЬКОМУ

4 ПАРАФІЯ СВ. ФЛОРІАНА
У М. ШАРГОРОД

18 УРОЧИСТІСТЬ
ПЕТРА І ПАВЛА

10 СВЯТИЙ ЩОДЕННОГО ЖИТТЯ

XX століття було дуже багатим на помітні постаті. Серед них були і пикодії, що занапали безліч людей, були й великі люди, які мудро керували своїми країнами. Сьогодні хочемо розповісти про людину, котра, як і інші святі, не хотіла прославляти своє ім'я, бо розуміла, що є лише попелом і в попіл повернеться, все робила лише на Божу славу. Отже, знайомтеся — святий щоденного життя, Хосемарія Ескріва де Балагера

12 ВІРУЮ В ЄДИНУ ...

Для християнина Символ Віри, тобто Credo, яке ми визнаємо під час Меси, є найбільшим виразом його релігійної totoжності. Символ Віри не лише показує напрямки нашої віри, а й демонструє ієрархію тобто важливість істини релігійного життя людини. Кожен слово чи словосполучення тут має глибокий зміст та значення. Про те, що наша Церква — Єдина, читайте в рубриці «Про Церкву»

14 ЦЕРКВА — ЦЕ МИ

Досить часто в сьогоднішньому світі ми чуємо слово «Церква». Щораз частіше воно з'являється у Закобах Могової Інформації, які намагаються атакувати її з різних сторін, показуючи прояви людської слабкості, яка також присутня в Церкві. Незважаючи на такі атаки зі сторони світу, Церква живе і розвивається, з'являються нові рухи і згуртування, які оживляють Церкву. В рубриці «на тему» читайте роздуми про те, чим є Церква. Хто її заснував і керує Нею

25 СІМ МІСЯЦІВ І СІМ ДНІВ

Трохи більше ніж півроку минуло від часу першого концерту семінарійного гурту в цьому академічному році до останнього на теперішній час виступу: від села Манниш (06.10.2012.) до міста Івано-Франківськ (12. 05. 2013). Про виїди семінарійного гурту «Апостолство Покликани» читайте в рубриці «семінарійне життя»

28 ПОКЛИКАННЯ — ЦЕ ЩОСЬ ДУЖЕ ДОБРЕ!

Мабуть, для кожного католика слово «звизком» одразу асоціюється з кимось великим, глибоко духовним, освіченим, інтелектуальним, а, можливо, далеким для простого віруючого. 9 лютого 2013 р. новим єпископом-помічником Кам'янець-Подільської дієцезії став о. Радослав Змітрович ОМІ. Єпископ Радослав з радістю поділився з нами роздумами про своє покликання: що переживав, як зустріє Бога, чому посвятив Йому своє життя... Про це читайте в рубриці «моє покликання»

32 «ЗМИЛОСЕРДИВСЯ І ВИБРАВ»

Ще досить недавно католики з цілого світу були шоковані подією, котра відбулася в історії Церкви. Папа Бенедикт XVI зрікся престолу через стан здоров'я. З того часу в устах людей можна було почути питання: «Хто ж буде наступним папою?». Новим папою став Хорхе Маріо Бергольйо. Про нашого папу Франциска читайте в рубриці «між іншим»

Наша редакція (зліва направо): кл. Олександр Бурмістров, кл. Роман Канонішен, кл. Петро Константінов, кл. Олег Байдацький, кл. Ростислав Грабовський, кл. Євген Фізер, кл. Віктор Мазур, кл. Вадим Здоров, кл. Сергій Поліщук, кл. Віталій Кульчицький

СУТТЮ ЦЕРКВИ Є ЛЮБОВ

Дорогі читачі «Голосу Семінарії»! Хочемо з великою радістю представити Вам новий номер нашої газети. Ми знаємо, що багато з Вас з нетерпінням очікують наступних номерів. Зважаючи на те, що ми навчаємось у семінарії, головними нашими завданнями є молитва, духовна формація, навчання, а також інші семінарійні обов'язки, які ми з радістю виконуємо. Через це у нас немає можливості випускати газету частіше. Початковою її метою, як і зараз, є висвітлення подій з життя семінаристів, а також ділення з Вами своїми роздумами на різні теми. Просимо Вас, шановні читачі, про молитву за кожного з членів редакції, щоб Святий Дух — Покровитель семінарії — показував правильний шлях і керував у написанні статей. Члени редакції кожного дня моляться за читачів і добродіїв «Голосу Семінарії».

Щодо теми номеру, то хочу поділитися з Вами словами св. Терези від Дитяти Ісус (яка, до речі, є співпокровителькою семінарії): «Я зрозуміла, що Церква має Серце, і що це Серце палає Любов'ю. Я зрозуміла, що єдина Любов спонукає членів Церкви до діяння, і якщо б Любов згасла, апостоли не проповідували б більше Євангелія, мученики відмовилися б проливати свою кров (...). Я зрозуміла, що Любов містить у собі всі покликання, що Любов є всім, що вона охоплює всі часи і всі краї (...). Одне слово, вона вічна!» (Автобіографічні

рукописи). Свята Тереза, яка ніколи не виходила з монастиря, зрозуміла, що суттю Церкви є Любов. Це ми, люди, ведемо різні дебати, часто сваримось, переконуємо, яка Церква правдива, обговорюємо інших, а св. Тереза говорить просто: «Серцем Церкви є Любов!» Це Ісус Христос палає Любов'ю до кожного, даючи нам можливість відчувати себе Божими дітьми. Це Він заснував Церкву і є Її Головою. Святий Дух керує життям Церкви, є Її душею, оберігає від злого. Ми повинні усвідомлювати, що Церква — Христова, а не людська! Нам треба зрозуміти, що Божя Любов — найголовніша в Церкві, і коли нам будуть закидати, що люди в Церкві — грішні, то не біймось відповідати, що Господь є Святий і Він освячує Свою Церкву. Разом з Ним ми кожного дня крокуємо до Божого Царства.

Бажаю Вам, щоб Бог укріплював нашу віру в Його присутність у Своїй Церкві. Переживаймо цей прекрасний літній час з Ісусом Христом. Всім молодим бажаємо добрих канікул, а старшим — хороших відпусток. Не забуваймо під час нашого відпочинку, що Господь чекає нас!

від імені редакції
Євген Фізер
головний редактор

У ЦЕРКВІ МАЮТЬ СЯТИ ЄДНІСТЬ УСІХ
ТА ЛЮБОВ ХРИСТА (СВ. ХОСЕМАРІЯ ЕСКРІВА).

ПАРАФІЯ СВ. ФЛОРІАНА

у м. Шаргород

ІСТОРІЯ

У далекому 1585 році на межі річок Мурафи та Мурашки Ян Замойський почав будувати замок. Фортеця отримала назву «Шаргород». Ян Замойський мав можливість і фінанси запросити для будівництва італійських архітекторів – і можливість цю скористався.

Майже одночасно з замком у 1595 році Ян Замойський побудував у Шаргороді костел у вигляді тринавної базиліки. Храм був посвячений на честь святого Флоріана.

З 1648 до 1717 року святиню перетворили на стайню, але вже у 1721 році храм був відновлений.

У 1903 – 1915 роках відбулася повна реставрація храму.

Після приходу до влади комуністів храм ще довго був відкритий, аж доки у 1936 році (чи у 1933) храм таки закрили. Дякуючи Божому Милосердю, люди вимолили і випросили, щоб храм не був зруйнований, і його використовували для збереження зерна.

ЗАВДЯКИ ЛЮБОВІ БОГА, ЗАВДЯКИ ЖЕРТВАМ ТА ПАЛКИМ МОЛИТВАМ ВІРНИХ, КОМУНІСТАМ НЕ ВДАЛОСЯ ЗАКРИТИ КОСТЕЛ, ХОЧ СВЯЩЕНИКА З ПАРАФІЇ ЗАБРАЛИ

Німці відкрили храм у 1942 році. Спочатку Службу Божу відправляли німецькі капелани, а пе-

рекладач перекладав для вірних. Одна з парафіянок згадує: «Приїхали чужі священики, відкрили храм, на проповіді говорили: «будете карані, що так спустошили святиню».

У 1962 році була спроба повторного закриття храму. Але завдяки любові Бога, завдяки жертвам та палким молитвам вірних, комуністам не вдалося закрити костел, хоч священика з парафії забрали. Від того часу день 11 березня кожного року в парафії відзначається як день перемоги.

У 1955-1966 роках парафією опікувався о. Антоній Хоміцький. З 1966 до 1973 – о. Броніслав Джепецький. Одна з парафіянок згадує про о. Броніслава: «Не мав спокою, бо всіляко перешкоджали йому

МОЯ ПАРАФІЯ

працювати; поблизу храму ставили то трансформатор, то інкубатор, які постійно голосно працювали. Вдень перешкоджали молитись, а вночі – відпочити. Потім його хотіли вигнати з парафії, а він відповідав «я був священиком, є і буду». Так і залишився вірний Богу у парафії аж до 1973 р., коли помер на руках у парафіян. З 1973 до 1979 року парафією опікувався о. Вінцент Вітко. У 1983 до парафії прибув о. Зенон Туровський OFM.

З початком незалежності о. Зенон розпочинає будівництво храмів на філіальних парафіях. У 1991 році розпочинає будівництво храмів у с. Плебанівка, с. Козлівка, та с. Політанки. У 1993 – в мікрорайоні Розкіш, а також каплицю в с. Лозова.

У 1995 році перед ювілеєм закінчено зовнішній ремонт храму.

31 травня 2008 року в парафії відбулися урочистості з нагоди початку будівництва та освячення наріжного каменя Хресної дороги. Було закладено наріжний камінь із вмурованим камінцем з єрусалимського шляху, яким ішов Ісус Христос. Хресна дорога простягатиметься на 2 кілометри і матиме 14 стоянь-капличок.

СЬОГОДЕННЯ

Зараз у парафії працює четверо священиків: о. Роберт OFM, о. Зенон OFM, о. Марко OFM, о. Ромуальд OFM.

При парафії є різні спільноти: - Домашня Церква – 6 кругів (4 - в Шаргороді, 2 - в Розкоші); - Францисканський Орден Світських; - Францисканська молодь; - Діти Цариці Миру; - Півроку тому зародилася спільнота Карітас; - 2 хори (з Шаргорода та Розкоші) постійно беруть участь у різних конкурсах та фестивалях.

Окрім парафії св. Флоріана, священики обслуговують філіальні парафії в мікрорайоні Розкіш, в Лозові й Політанках.

У Шаргороді Служба Божа звершується щоденно о 8 годині, а в неділю – о 8.00, 11.00 та 16.00 (о 18.00 – влітку). Також є Служба Божа в суботу в районній лікарні для тих, хто не має змоги відвідати храм в неділю.

Активну участь у Літургії і в справах парафії беруть міністранти, для яких щотижня проводяться зустрічі.

ХРЕСНА ДОРОГА ПРОСТЯГАТИМЕТЬСЯ НА 2 КІЛОМЕТРИ І МАТИМЕ 14 СТОЯНЬ-КАПЛИЧОК

Катехизу проводять у двох парафіях: Шаргород і Розкіш, а також у Шаргородському ліцеї і Гибалівській школі. У проведенні катехизи священикам допомагають сестри бенедиктинки: с. Фаустина, с. Романа, с. Ліліана. Окрім катехиз, сестри допомагають в захристії, а також у прикрашанні храму з на-

год різних свят та урочистостей, і навіть у звичайні неділі. Щотижня сестри роблять зустріч для дівчат «Спільнота Дітей Марії», де виконуючи практичні завдання діти можуть ближче познайомитись з Марією.

Щороку на канікулах при філіальній парафії в с. Політанки організовується відпочинок з Богом, де діти і молодь можуть відпочити, духовно розвинути і збагатитись, а також гарно провести час. Окрім Оази, молодь і парафіяни активно беруть участь у паломництвах до Матері Божої Летичівської та Матері Божої Бердичівської.

Отже, як бачите, історія нашого храму сягає далеких часів. Завдяки нашим предкам віра передається до цього часу. Це великий дар, за що потрібно дякувати Богу. А зараз парафія розвивається, з'являються нові рухи та спільноти. Нехай у всьому буде прославлений Всмогутній Бог. Амінь.

Щиро запрошуємо Вас відвідати наш прекрасний храм та пройти слідами Христа по Хресній Дорозі.

Семінарист І-го курсу

Святий Дух і Церква

духовний
отець

о. Станіслав Козьол

Сьогодні, коли ще пам'ятаємо останні дні Великоднього Періоду, коли ми молилися Новенною до Святого Духа, Слово Боже, що оживляло нашу молитву тоді, каже нам і зараз:

Відрік Ісус: «Істинно, істинно кажу тобі: Коли хтось не вродиться з води та Духа, не спроможен увійти у Царство Боже. Вітер віє, куди забажає, і шум його чуєш, а не відаєш, звідки приходить і куди відходить. Так бо і з кожним, хто народжується від Духа» (Йн 3, 5.9).

Спочатку потрібно згадати, що очікуючи на Святого Духа, ми очікуємо не на якусь модифікацію, не на якусь зміну, навіть не на якесь покращення, а на нове народження. Наша стара людина має померти, а нова має народитися. Мають померти всі наші прагнення, бажання і фантазії, а з Божої любові має народитися нова дитина з новим серцем і душею; дитина, яка прагне Божої слави і виконання Його волі, силою і засобами якої буде лише Божа благодать. Отож, початок (актуальний завжди) – це не зміна чогось, навіть і найбільша, а нове життя, яке народжується зі смерті...

Останнього ж великого дня свята стояв Ісус і закликав на весь голос: «Коли спраглий хтось, нехай прийде до мене і п'є! Хто вірує в мене, як Писання каже, то ріки води живої з нутра його потечуть!» (Йн 7, 37-38). Так він про Духа казав, що його мали прийняти ті, які увірували в нього. Не прийшов був ще Дух Святий, бо Ісус не був ще прославлений.

Це сталося в кульмінаційний момент святкування, коли священник вилив на вівтар воду, принесену з джерела в золотому дзбані, як найбільш урочисту жертву; коли через овечу браму до святині було введено стадо овець, які мали бути складені в жертву; коли народ очікував на об'явлення Месії-Царя. Саме тоді Господь Ісус проголосив царя, але іншого, ніж той, на якого очікував люд. Проголосив пришествя Небесного Царя. Але пришествя – не якесь чудове й магічне, а дуже конкретне: в тих, хто спраглий. Він сам став живим прикладом, коли під час смерті на Хресті закричав: «Прагну!». Чи ж не це прагнення ввело до Неба святого Ілля? Господь сам знайшов його, щоб запитати: «Чого ти шукаєш, Ілля?». Той відповів: «Я був дуже горливий для Господа, Бога Саваота...» (1 Цар 19, 10). Він був охоплений вогнем прагнення славити Живого Бога, він був охоплений вогнем прагнення, щоб народ знову увірував, він був охоплений вогнем прагнення, щоб повірила та, що була найбільшою грішницею – Ієзавель, яка мала 400 демонів, щоб навернулися і вшанували Бога всі, що Його ще не знають.

Якщо ми маємо відкритися на дар Святого Духа, нас має надихати прагнення, щоб світ пізнав Христа, Єдиного Господа і Спасителя, на вернувся й увірував і прославив Бога. Якщо маємо відкритися на Святого Духа, то нам треба цілковито відвернутися від себе самих, щоб бажати віри всім, щоб бажати вічного життя тим, кого називаємо святими, але також і тим, кого називаємо втіленням диявола. Якщо маємо відкритися на дар Святого Духа, то маємо стати, як суха земля, що прагне води, не просто, як якась суха земля, а як найсухіша. Якщо маємо відкритися на дар Святого Духа, то нам треба помирати від прагнення втілити в життя те прагнення, про котре казав наш Цар, об'являючи під час святкування Святого Духа.

Та не тільки за них Я благаю, а й за тих, що ради їхнього слова ввірують у Мене, щоб були всі одно: як Ти, Отче, в Мені, а Я у Тобі, щоб одно були в Нас і вони, щоб увірував світ, що Мене Ти послав. А ту славу, що дав Ти Мені, Я їм передав, щоб єдине були, як єдине і Ми. Я у них, а Ти у Мені, щоб були досконалі в одно, і щоб пізнав світ, що послав Мене Ти, і що їх полюбив Ти, як Мене полюбив (Йн 17, 20-23).

Під час останньої Вечері Господь Ісус не раз заповідав Святого Духа, молячись про єдність для своїх учнів. Ця Єдність є чимось настільки великим, що стає власним ім'ям Святого Духа. Її можна писати з великої літери, і справжній християнин повинен це розуміти. Люблячий нас Господь щоденно вітає нас цим іменем у своїй Церкві: Любов Бога Отця, благодать Господа нашого Ісуса Христа і Дар Єдності Святого Духа нехай будуть з усіма вами!

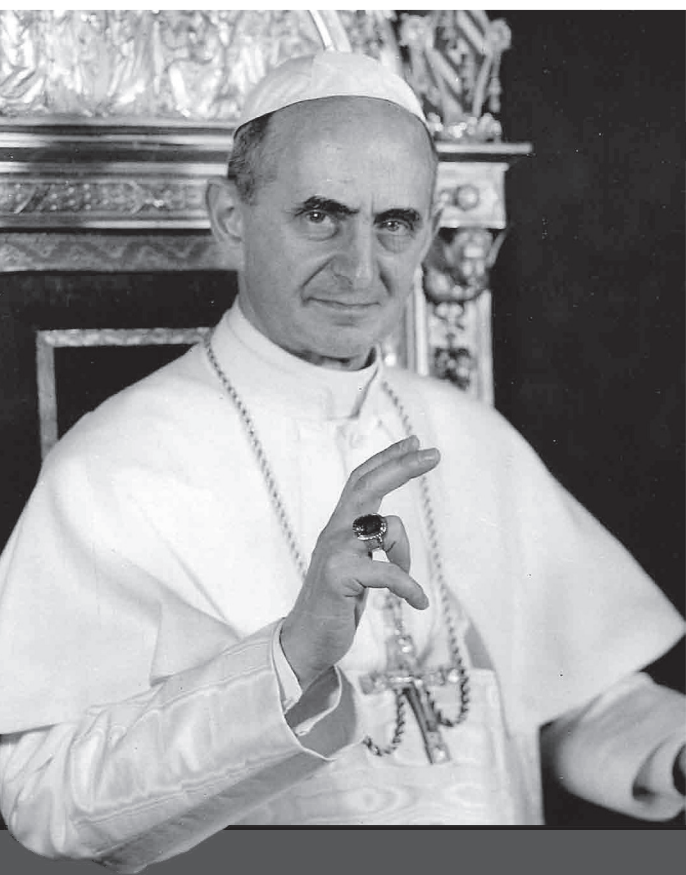
Якщо Господь так каже про єдність, то нам треба постійно молитися про неї, а також... не намагатися уявляти собі, як вона має виглядати, не спокушатися якимось баченням цієї єдності. У цьому проханні йдеться про вогонь такої горливої молитви, яка була б силою для виконання волі Бога, для прийняття кожної краплинки Божої благодаті, щоб стати такими, якими Святий Дух хоче нас бачити. Взірцем цієї єдності може бути Едемський Сад, в якому навколо Древа Хреста неустанно розцвітають квіти, плодоносять всі дерева, зеленіють усі трави. Якщо Господь хоче, щоб я піднісся, як пальма над берегом Індійського Океану на висоту 20 метрів, то маю бути розп'ятим вище всіх дерев. Якщо маємо відкритися на Дар Святого Духа, то ми повинні не бажати нічого для себе. Якщо маємо відкритися на Дар Святого Духа, то маємо оживити й укріпити благодаттю свою волю, щоб стати такими, якими хоче нас мати люблячий нас Господь.

Переклад з польської: кл. Сергій Поліщук

**ЯКЩО МИ МАЄМО ВІДКРИТИСЯ
НА ДАР СВЯТОГО ДУХА, НАС МАЄ
НАДИХАТИ ПРАГНЕННЯ, ЩОБ СВІТ
ПІЗНАВ ХРИСТА, ЄДИНОГО ГОСПОДА
І СПАСИТЕЛЯ, НАВЕРНУВСЯ Й УВІРУВАВ
І ПРОСЛАВИВ БОГА**

*Визнання Віри
Святішого Отця Павла VI,
виголошена в Римі на площі
св. Петра в неділю,
30 червня 1968 року, під час
святкового богослужіння
на завершення Року Віри в
тисяча дев'ятсоту річницю
мученицької смерті свв. Апостолів
Петра і Павла*

ВИЗНАННЯ ВІРИ

Віруємо в єдину, святу, католицьку й апостольську Церкву, споруджену Ісусом Христом на камені, ім'я якому — Петро. Церква — це містичне Тіло Христове: видиме суспільство з ієрархічними органами і, водночас, духовна спільнота. Вона є земною Церквою, Народом Божим, що мандрує в долішньому світі, і Вона — Церква — багата небесними дарами. Вона — зачаток і первісток Царства Божого, через яке в людській історії триває діяння і відкупительне страждання Христа та яке вповні здійсниться поза часом, у славі. У часі ж Господь Ісус створює Свою Церкву

через Таїнства, які витікають з Його повноти. Саме завдяки ним члени Тіла Христового причащаються до таїни смерті і Воскресіння Христа в благодаті Святого Духа, джерела життя і діяльності Церкви.

**ВІРУЄМО, ЩО ЦЕРКВА Є НЕОБХІДНОЮ
ДЛЯ СПАСІННЯ, БО ХРИСТОС — ЄДИНИЙ
ПОСЕРЕДНИК І ДОРОГА СПАСІННЯ**

Отже, Церква є Святою, хоча і приймає в своє лоно грішників; святою тому, що у Неї немає іншого життя, крім життя благодатного: живучи життям Церкви, Її члени причащаються святості; ухилиючись же від участі в житті

Церкви, вони впадають у гріх і в розлад, що затьмарюють сяйво святості. Ось чому Церква страждає і кається в гріхах, від яких вона владна оздоровити своїх дітей Кров'ю Христа і Даром Святого Духа.

Спадкоємиця Божественних обітниць, а по духу — Дочка Авраама, через той Ізраїль, чие Писання Вона зберігає з любов'ю та чийх Патріархів і Пророків шанує; утверджена на апостолах і Подателька зі століття у століття їх вічно

живого слова і пастирської влади, втіленої в наступнику Петра і в єпископах, що з ним у сопричасті; постійно підтримувана Духом Святим, Церква виконує своє служіння: зберігати, вивчати, пояснювати та поширювати Істину, яку Бог частково відкрив через пророків, а повністю — в Господі Ісусі. Ми віруємо в усе, що міститься у Слові Божому — писаному чи переданому — й у що Церква пропонує вірити як в Божественне Одкровення чи то в урочистій постанові, чи у звичайному і загальному навчанні.

Ми віруємо в непогрішність наступника Петра, коли він ex cathedra

вчить як Пастир і Вчитель усіх вірних, підтримуваний в цьому Колегією Єпископів, коли Вона разом з ним здійснює верховний Вчительський уряд.

Віруємо, що заснована Ісусом Христом Церква, за яку Він молився, є непорушно єдиною в вірі, культі і ієрархічній структурі. У лоні цієї Церкви і багатство літургійних звичаїв, і закономірне різноманіття богословської та духовної спадщини та місцевих особливостей зовсім не знищують Її єдність, а ще більше її виявляють.

Визнаючи таким чином існування поза організмом Христової Церкви численних елементів істини

й освячення, які Їй належать і виявляють тенденцію до католицької єдності, і віруючи в дію Святого Духа, Який пробуджує в серці послідовників Христа прагнення до цієї єдності, ми сподіваємося, що християни, які поки що не перебувають в повному сопричасті з єдиною Церквою, об'єднуються одного разу в одне стадо на чолі з одним Пастирем.

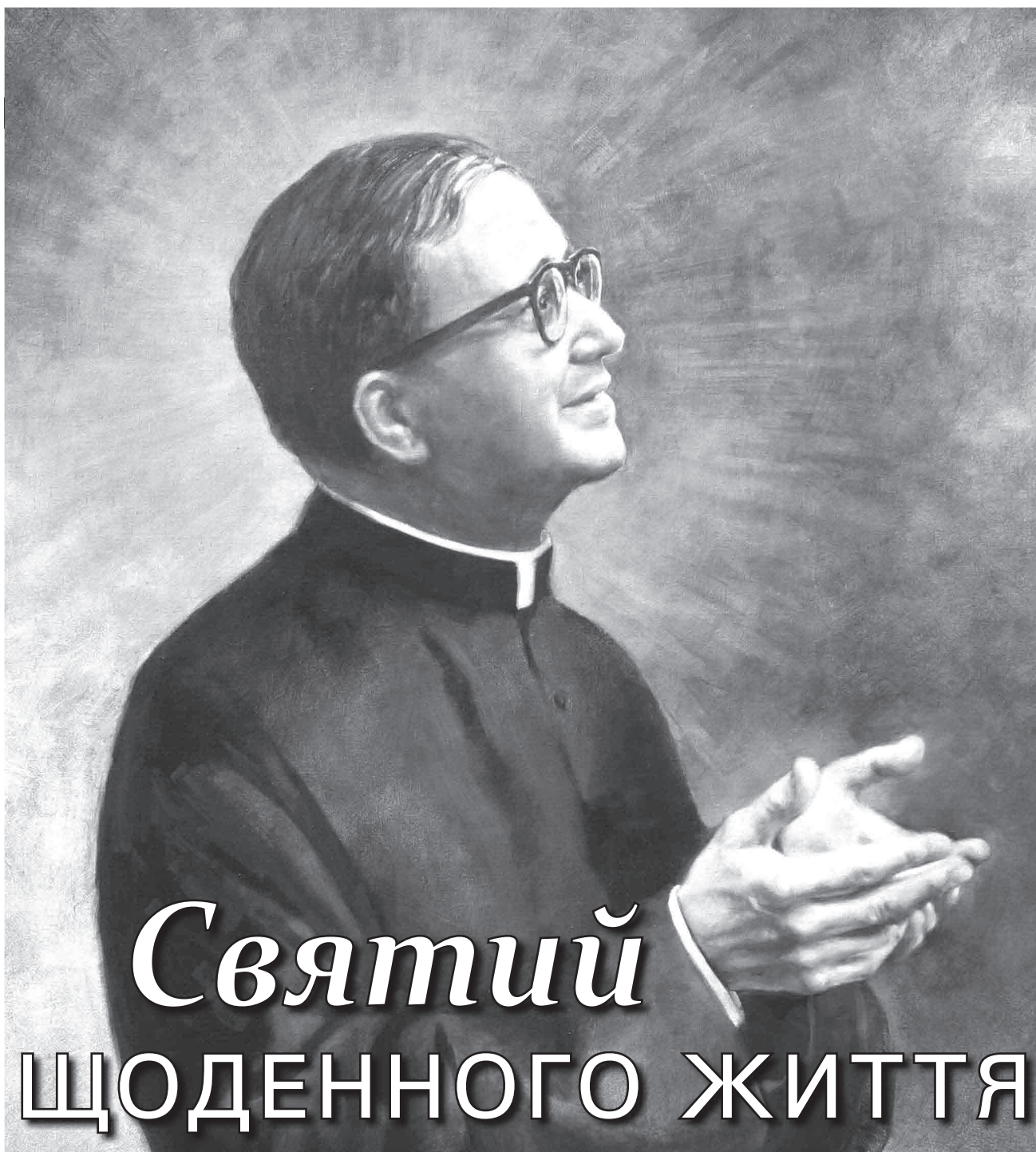
Віруємо, що Церква є необхідною для спасіння, бо Христос, єдиний Посередник і Дорога спасіння, — присутній серед нас у своєму Тілі, яким є Церква. Але Божественний заступ спасіння охоплює всіх людей. Ті, хто без будь-

якої провини зі свого боку не знають Євангелія Христового і Його Церкви, але щиро шукають Бога і під впливом Його благодаті намагаються виконати Його волю, яку впізнають у веліннях совісті, також і вони, в кількості, яку знає лише Бог, можуть досягнути спасіння.

І насамкінець — віруємо, що Євхаристійна Літургія, яку здійснює священник, який представляє Христа, в силу влади, даної йому в Таїнстві Священства, і в ім'я Христа та членів Його містичного Тіла, є

Голгофською Жертвою, яка таїнственно уприсутнюється на наших престолах і є невід'ємною у житті Церкви. Віруємо, що як хліб і вино, благословенні Господом на Тайній Вечері, перетворились в Його Тіло і в Його Кров, що незадовго були віддані за нас на Хресті, так хліб і вино, благословенні священниками, перетворюються в Тіло і Кров Христа, Який в Славі царює на Небесах.

*Опрацював:
к.л. Віктор Мазур*

III курс

кл. Сергій Поліщук

XX століття було дуже багатим на помітні постаті. Серед них були і лиходії, що зазнавали безліч людей, були й вели-

кі люди, які мудро керували своїми країнами. На перший погляд, саме ці люди зробили обличчя минулого століття. Але як у тілі є душа, так і у світі є Христова Церква. Там теж можемо побачити людей, що започаткували нові ересі і схизми, але вони є нічим у порівнянні з великими святими, що змінили обличчя Церкви на II Ватиканському Соборі й у щоденному житті. Варто назвати хоча б кілька імен: бл. Іван Павло II, св. Мати Тереза,

св. Максиміліан Кольбе, Отець Піо та багато інших. Сьогодні я хочу розповісти про людину, котра, як і інші вищезгадані святі, не хотіла прославляти своє ім'я, бо розуміла, що є лише попелом і в попіл повернеться, все робила лише на Божу славу. Отже, знайомтеся – святий щоденного життя, Хосемарія Ескрива де Балагера.

XX століття – сумна сторінка в людській історії. Саме в цьому столітті прогрімали дві найбільші вій-

ни у світі, саме в ньому ідеологічна м'ясорубка знищила як фізично, так і духовно мільйони людей, саме в ньому відбулася сексуальна революція, а в багатьох країнах почали дозволяти аборти. Тирані, що керували тоталітарними державами, переслідували Церкву і вважали, що зможуть її подолати. Але Бог сказав Петрові: «Я збудую Церкву Мою, і врата пекла не здолають Її». Господь завжди чуває над своєю Церквою і ніколи не дозволить її знищити. Одним з тих, кого Господь покликав до укріплення своєї Церкви був Хосемарія Ескрива. Він народився 9 січня 1902 року в Іспанії, у провінції Уеска. Він був другою дитиною з шести і ріс у бідній родині. Вперше він зрозумів, що обраний для чогось більшого, коли побачив ченця, що йшов по снігу, а потім побачив його сліди і зрозумів, що той ішов босоніж. Хосемарія отримав батьківське благословення і вступив до семінарії в Логроньо, а потім перейшов до Сарагоської семінарії, після закінчення якої в 1925 році отримав священицький сан. Пізніше вивчав цивільне право в Мадриді. Там також духовно опікувався деякими чернечими згромадженнями. Глибоке молитовне життя, яке він вів, поставило молодого священика перед питанням: «Що є моїм покликанням?» У 1928 році Господь дає йому відповідь на це питання; він починає проповідувати святість, яка є необхідністю в житті кожного християнина, не тільки священика чи ченця, але й пересічного мирянина. Цю ідею, що є для нас зрозумілою, а в той час була абсолютно новаторською, він почав проголошувати серед найбільш виступів населення, – насамперед у шпиталях. Для поширення цих ідей він засновує рух Opus Dei (Справа Божа).

Хоча Іспанію оминула перша світова війна, і ця країна не знала

її жахів, проте внутрішня криза влади довела спочатку до військового перевороту генерала Мігеля Прімо-де-Рівери, а потім до братовбивчої громадянської війни. Коли вона почалася, отець Хосемарія виїхав з Мадрида, бо у ньому переважали про-комуністичні погляди, і переїхав до Бургоса, де стояли війська генерала Франко. Під час його беатифікаційного і канонізаційного процесів численні свідки розповідали про мужність і терплячість, з якими він звершував на фронті свою пастирську послугу.

**КОЖНОГО ДНЯ
ЗГАДУЙ ТЕ, ЩО ТИ
МАЄШ СТАТИ СВЯТИМ**

У 1939 році, після закінчення війни, він повертається до Мадрида і захищає докторат з права. Звичайно, війна обмежувала апостольську діяльність святого, але після неї його проповідь приносить з кожним роком все рясніші плоди. У 1943 році він, наприклад, засновує священицьке товариство Святого Хреста, тісно поєднане з Opus Dei. В 1955 він захистив докторат з теології. Далі продовжує своє священицьке служіння в Римі, звідки керує своєю організацією, працює в декількох конгрегаціях Римської Курії. Отець Хосемарія помер у 1975 році, але справа, яку він покликав до життя, витримала перевірку часом. Вже через деякий час після його смерті, у 1982 році, Opus Dei отримує високий статус Особистої Прелатури Святішого Отця. На сьогодні Opus Dei налічує 90 тисяч людей, з них 2 тисячі – священики.

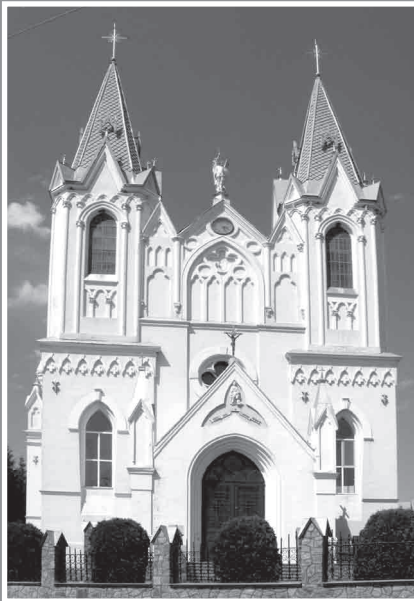
Процес оголошення о. Хосемарії блаженним почався вже через п'ять років після його смерті; одна третя світового єпископату прислала прохання про початок беатифі-

каційного процесу. Беатифікація о. Хосемарії відбулася у 1992 році. Канонізація – у 2002 році, на неї приїхало 42 кардинали та 470 єпископів. Під час проповіді Святіший Отець підкреслив, що святий Хосемарія був людиною, присвяченою молитві, вважаючи її найліпшою зброєю для відкуплення світу. Сам же святий казав, що молитва потрібна, щоб зупинити зло, від якого ми страждаємо.

Отож, що було основою побожності святого Хосемарії? Першим пунктом, як було вже згадано вище, є віра в покликання до святості й апостольської праці кожної людини. У своїй книзі «Кузня» він закликає: «Кожного дня згадуй те, що ти маєш стати святим». Це твердження є дуже актуальним в наш час, коли так багато людей почуваються непотрібними, вважають, що ніхто їх не цінує. По-друге, дуже важливо шукати святість кожного дня і шукати її насамперед у дрібницях, на які ми зазвичай не звертаємо уваги: «Бути святим – не означає робити щось незвичайне, це означає щоденну внутрішню боротьбу і героїчне виконання своїх обов'язків аж до самого кінця». Ці два принципи і заклали наріжний камінь Opus Dei – Справи Божої, але і справи, що керувала всім життям святого. Бенедикт XVI, ще коли був кардиналом, під час Меси, присвяченої сторіччю від народження святого Хосемарії, сказав такі слова про справу, яку йому довірив Бог: «Він знав, що має заснувати щось, але він був також свідомий, що це не його витвір, що він не створює нічого, лише Бог милостиво скористався ним...» Він також підкреслював цінність інших чеснот: святої чистоти, покорі і радості. Саме такою – насамперед радісною людиною – його запам'ятали люди, що тісно спілкувалися з ним. Нехай він випросить і для нас святості своїм заступництвом. Амінь!

ВІРУЮ в єдину...

к. Ростислав Грабовський
V курс

Для християнина Символ Віри, тобто CREDO, яке ми визнаємо під час Меси, є найбільшим виразом його релігійної totoжності. Символ Віри не лише показує напрямок нашої віри, а й демонструє ієрархію, тобто важливість істин у релігійному житті людини. Кожне слово чи словосполучення тут має глибокий зміст та значення.

Коли в CREDO йдеться про Церкву, то перші слова, які Її окреслюють — це «ЄДИНА», «СВЯТА», «ВСЕЛЕНСЬКА» й «АПОСТОЛЬСЬКА». На сьогоднішній день християнину важко зрозуміти окреслення Церкви «єдина», адже ми живемо в багатоконфесійному суспільстві і бачимо навколо себе велику кількість церковних спільнот. Отож, на якій підставі ми можемо говорити, що Церква є одна і єдина? Відповідь нам дає Катехизм Католицької Церкви, який говорить про «єдність» Церкви в світлі Святої Трійці: «Церква є одна з огляду на своє джерело: «Найвищим взірцем і головною причиною цього таїнства є єдність одного Бога Отця і Сина у Святій Дусі в Особах Трійці» (II Ватиканський Собор, Декрет «Unitatis Redintegratio», 2).

Церква є одна з огляду на свого Засновника: «Бо втілений Син примирих усіх людей з Богом Своїм Хрестом, відновивши єдність усіх в одному народі й одному Тілі» (II Ватиканський Собор, Пастирська Конституція «Caudium et Spes», 78, § 3). Церква єдина з огляду на свою «душу»: «Дух Святий, що проживає у віруючих, наповнює усю Церкву та керує Нею, здійснює цю дивовижну спільність вірних, єднає їх усіх так тісно у Христі, що Він і є першо-причиною єдності Церкви» (II Ватиканський Собор, Декрет «Unitatis Redintegratio», ККЦ 813). Говорячи простіше, Церква є інституцією з Божого установлення, в Ній шанується і сповідується Свята Трійця. Видимим і конкретним засновником Церкви є Ісус Христос, і це ми знаємо зі сторінок Святого Письма: «Тож і я тобі заявляю, що ти — Петро (скеля), і що я на цій скелі збудую Мою Церкву і що пекельні ворота Її не подолають» (Мт 16,18). Церквою керує Святий Дух, Він є живото-творящою силою, і діє через Слово і Таїнства. Це деякі з критеріїв правдивої єдиної Христової Церкви. Всі інші спільноти, в яких немає вище згаданих елементів, не можуть називатись Церквою в повному значенні.

Ісус Христос установив одну Церкву, і Він є Її головою, однак ця ж Церква постає у великій різноманітності Божих дарів і тих, хто їх приймає. Тут потрібно зауважити два аспекти. Перший: різниця щодо єдності є не в суті Церкви як такої, а в традиції, в якій вона посто-вала. Різноманітність конфесій в Церкві є її багатством та скарбом. У процесі розповсюдження Доброї Новини

«всім народам» (Мк 13, 10), тобто становленні Церкви в конкретному культурному та ментальному середовищі, Вона набувала особливих рис, притаманних конкретній країні, народу, нації. Так ми зараз маємо Західну та Східну традиції, найбільшими представницями яких є Римо-Католицька та Православна Церкви. Мало хто знає, що в Католицькій Церкві є 21 Церква «sui iuris» (власного права), тобто це сповідання віри згідно з різними традиціями. Найбільш відомою «представницею» такої ситуації є Греко-Католицька Церква, яка, будучи Католицькою Церквою, целебрує Літургію Східного обряду та живе за Юліанським календарем, як деякі Східні Церкви. Всі Церкви, як Східного, так і Західного обрядів, мають свою окрему структуру, ієрархію, Літургію, однак кожна з них включає вище згадані елементи єдності, і всі вони повноцінно належать до одної Христової Католицької Церкви.

ВЕЛИКА КІЛЬКІСТЬ ОБРЯДІВ ЗБАГАЧУЄ ЦЕРКВУ, ОСКІЛЬКИ З КОЖНОГО РЕГІОНУ, ДЕ ВОНА ІСНУЄ, ЦЕРКВА ВБИРАЄ В СЕБЕ НАЙКРАЩІ ЕЛЕМЕНТИ КУЛЬТУРИ ТА ЗВИЧАЇВ

Велика кількість обрядів збагачує Церкву, оскільки з кожного регіону, де вона існує, Церква вибирає в Себе найкращі елементи культури та звичаїв, чим розбудовує, прикрашає і збагачує віру кожного члена Церкви.

Другий аспект різноманітності Церков має і негативне значення. Гріх і тягар його наслідків безперервно загрожують дару єдності. В історії Церкви було чимало людей та обставин, які спричинились до Її розколу, внаслідок чого значні громади відділилися від повного спілкування з Католицькою Церквою, не без вини людей з одного і з іншого боку. Така ситуація ніяк не сприяє добру Христової Церкви, оскільки сіє незгоду, безлад, неспокій, помилкові вчення. Рани, завдані єдності, суперечать волі Христа: «...щоб усі були одно, як ти, Отче, в Мені, а я в Тобі, щоб і вони були в нас об'єднані» (Йн 17, 21 а). Отож, кожен християнин має обов'язок піклуватись про цю єдність, берегти її та захищати, а через людську слабкість нам не вдасться це зробити самотужки, «тому-то ми покладаємо всю нашу надію на молитву Христа за Церкву, на любов Отця до нас і на силу Святого Духа» (ККЦ 822).

Насамкінець хочу підкреслити, що єдність Церкви є не лише Її скарбом, а й силою. Адже немає сумніву, що разом ми зможемо зробити набагато більше добра, ніж поодиночі. Крім того, кожен християнин, незалежно від конфесії, має спільну ціль земної мандрівки — життя у Небі, а також має спільного ворога, який ставить перешкоди на цій дорозі — диявола, тому всі ми діти єдиної й одної Христової Церкви маємо поєднатись заради спільної боротьби на цьому шляху, і щоб сповнились слова Ісуса: «Отче! Хочу, щоб ті, яких Ти Мені передав, перебували там, де і Я, щоб і вони були зо Мною та й бачили Мою славу, яку Ти дав Мені, бо полюбив єси Мене перед заснуванням світу» (Йн 17, 24).

IV курс
кл. Євген Фізер

Досить часто в сьогоднішньому світі ми чуємо слово «Церква». Щораз частіше воно з'являється у Засобах Масової Інформації, які намагаються атакувати її з різних боків, показуючи прояви людської слабкості, яка також присутня в Церкві. Незважаючи на такі атаки світу, Церква

живе і розвивається, з'являються нові рухи і згромадження, які оживляють Церкву. Чому? Тому що засновником і єдиним її Головою є Господь Ісус Христос, а не хтось з людей, навіть не апостоли, які зіграли велику роль в її розвитку. Ісус сказав до Апостола Петра: «Тож і я тобі заявляю, що ти – Петро (скеля), і що Я на цій скелі збудую Мою Церкву й що пекельні ворота її не подолають» (Мт 16, 18). Не Петро заснував Церкву, а Ісус на фундаменті Апостолів. Жодна світська інституція

не тривала так довго – дві тисячі років. Як багато Церква пережила за цей час: ересі, розколи, реформація, важкі переслідування... і багато-багато інших утисків та гонінь. Ісус знав, що так буде, тому сказав: «Я з вами по всі дні, аж до кінця віку» (Мт 28, 20). Ісус ніколи не залишав Свою Церкву, завжди укріплював її Своїм Словом, давав святих людей, які у свій час відстоювали віру. Ці різні факти з історії Церкви показують нам, що без Бога і Його Провидіння людина нічого зроби-

ти не може. Завжди, коли людина доходить до абсурду, коли переважає пиха, – Бог втручається і показує людині її слабкість і немічність. Отже, запам'ятаймо, що Церквою керує Христос!

Часто люди говорять так: «чому я маю належати до Церкви, якщо там такі самі грішні люди, як я, а може навіть і гірші?». На це питання дуже добре відповідає Папа Павло VI: «Церква є святою, хоча й об'єднує у своєму лоні грішників, бо Вона не користується іншим

НА ТЕМУ

– це ми

життям, крім життя благодаті: саме живучи її життям, її члени освячуються; уникаючи її життя, вони обтяжуються гріхами і провинами, які перешкоджають поширенню її святості. Тому Церква страждає і покутує за ці гріхи, від яких має владу оздоровлювати своїх дітей кров'ю Христа і даром Святого Духа» (Sollemnis Professio fidei). Церква, Яка є святою, бо заснована Христом і постійно освячується Святим Духом, складається з грішних людей. Папа ясно говорить, що людина, яка живе в Божій благодаті, освячується, а якщо уникає благодаті – обтяжується гріхами. Тут маємо конкретну відповідь на вище поставлене питання: людина, яка ходить до храму, але не шукає Бога і Його благодаті, – живе в гріхах, і Церква покутує за ці гріхи. Церква складається з простих, грішних людей, яких освячує Святий Дух. Це ми її творимо. Велика структура, яка скла-

дається з маленьких парафій, а вони, своєю чергою, складаються з вірних. Церква – це ми, які разом з Ісусом Христом – Головою – вже тут, на землі, прямуємо до Небесного Царства.

Завдання Церкви – привести людину до святості. Кожен має свою дорогу, якою приходить до Бога. В когось вона триває рік, а в когось – все життя. Тому ми не маємо права осуджувати людину за те, що її життя не зовсім правильне, навіть якщо вона кожного дня є на

бливо до Сповіді та Євхаристії, не читає Божого Слова – повністю не належить до Церкви. Якщо не хочемо отримати прощення гріхів у Таїнстві Сповіді і прийняти самого Бога в Євхаристії, то треба задуматись, чи я вірю в те, що Ісус заснував Церкву, може, я є просто пасивним спостерігачем подій, які там відбуваються? Бог дає нам всі можливі засоби для спасіння, а ми так легко їх відкидаємо...

Ми розглянули питання заснування Цер-

ЦЕРКВА – ЦЕ МИ, ЯКІ РАЗОМ З ІСУСОМ ХРИСТОМ – ГОЛОВОЮ – ВЖЕ ТУТ, НА ЗЕМЛІ, ПРЯМУЄМО ДО НЕБЕСНОГО ЦАРСТВА

службі Божій. Може, ще не прийшов час її повного навернення. Саме в Церкві людина отримує спасіння. Ісус для того і заснував Церкву, щоб нам було легше дійти до спасіння. Слово Боже і Таїнства є стовпами Церкви. Коли хтось регулярно не приступає до Таїнств, осо-

кви Ісусом Христом. Зараз роздумуймо над тим, яку роль Вона відіграє у моєму житті? Часто люди говорять, що активними в Церкві повинні бути єпископи, священники і сестри, бо це їх «робота». II Ватиканський Собор (1962-1965) виразно говорить: «Миряни покликані, зо-

крема, до того, щоб Церкву уприсутнювати та здійснити в тих місцях й обставинах, де Вона може стати сіллю землі тільки через них. Кожний мирянин, силою дарів даних йому, стає свідком та живим знаряддям місії Церкви» (Про Церкву, 33). З цього тексту бачимо, що кожен покликаний, щоб бути представником Церкви в тому місці, де перебуває: на роботі, в школі, в компанії друзів, на відпочинку... Всі ми отримали від Бога певні дари, тому по-різному будемо давати свідчення віри. Хтось – тихою молитвою, хтось – своїм активним темпераментом, інший – через добре слово і пораду, але всі повинні давати добрий приклад. Якщо б всі християни добре виконували своє завдання, яке Церква їм повіряє, то напевно світ би змінювався на краще.

Отже, дорогі читачі, берімо активну участь в житті Церкви, бо саме в Ній ми зустрічаємося з Христом в Таїнствах і Божому Слові, саме через Неї Господь дає повноту спасіння.

Не будьмо байдужими, бо Церква – Христова.

АЛЬБА, ПАСОК, ГУМЕРАЛ

I курс

кл. Віталій Кульчицький

Альба (від лат. albus – білий) – це довга і широка біла шата, яку одягає священник, а також диякон, аколіти і лектор. Вона покриває особу від шиї аж до стіп. Під час звершення Євхаристії священник обов'язково одягає альбу. У III ст. Римляни використовували її щоденно, та римська альба (туніка) була в різні періоди довша чи коротша. У ранньому середньовіччі альба була знову вкорочена, але в літургії залишено її довжину. Альба як біла шата означає блиск шат Христа, переміненого на горі або воскреслого. Альба також свідчить про чистоту шат громади спасених, які оточують в небі трон Бога та Агнця. Є також символом чистоти душі, яка перебуває в стані освячуючої благодаті, досягнутої через Кров Агнця, а також як біла шата є проханням про чистоту серця, яка є необхідною для спасіння (**Про це говорилось у давній молитві: Вибили мене, Господи, і очисти моє серце, щоб очищений в Крові Агнця, міг заслужити собі на вічну радість**), крім того, при порівнянні свого серця до альби, виявляється, що серце є брудне – грішне.

Пасок (лат. singulum) служить для підтримки і підперізування альби. З тією самою метою він використовувався в Середньовіччі. Він є сим-

волом стриманості і опанування над тілесними пожаданнями. (При підперізуванні альби священник молився: **Підв'яжи мене, Господи, паском чистоти і загаси в серці моїм вогонь всякого пожадання, аби в стриманості і чистоті серця міг Тобі щораз краще служити**), щоб бути готовим до приходу Христа. Перегукуючись зі Страстями Господніми, пасок символізував шнури, якими під час бичування було прив'язано Ісуса Христа до стовпа. Був також символом рушника, яким Ісус підперізувався, обмиваючи ноги апостолам.

Гумерал (від лат. humerus – плечі) – це полотняна хустка, якою священник покриває шию і плечі. Римляни використовували гумерал, щоб зберегти верхній одяг від поту. Згадується про хустку, якою обв'язували шию і плечі, так що плечі залишалися вільними. На значення символу гумералу вказує молитва з Понтифікалу і молитва, якою молився священник коли одягав гумерал (на сьогодні ця молитва не відмовляється). У змісті Понтифікалу гумерал має означати поміркованість голосу, тобто чесноти покори, стриманості. Натомість під час одягання гумералу священник відмовляв молитву: **Вклади, о Господи, шолом спасіння на мою голову для відбиття всяких диявольських атак**. Гумерал є символом шолому спасіння (Еф 6,17); зодягнений на голову, він має нас зберігати від поганих думок; обв'язаний навколо шиї, має наш язик стримувати від злих розмов, і водночас дати нам покору і стриманість.

Валерій Гідзіль

МІНІСТРАНТУРА

як дар від Бога

Слава Ісусу Христу!
Цим християнським привітанням вас вітають міністранти із села Мурафа парафії Непорочного Зачаття Пресвятої Діви Марії.

Запрошую вас познайомитися з життям нашої парафії та міністрантським служінням у ній. Радісне служіння Ісусу біля вівтаря виконує близько п'ятдесяти міністрантів та ще декілька кандидатів у міністранти.

У будні дні в нашій парафії є дві Служби, на яких обов'язково мають бути присутні декілька міністрантів. У неділі у нас звершується чотири Меси, за які відповідає чотири церемоній-лейстера, і кожен міністрант записаний в асисті на якусь зі Служб.

У четверга відбувається зустріч міністрантів: для молодших – до вечірньої Служби (Служба о 18.00), а для старших – після Служби. Нашим вчителем та наставником є отець Павло Мендера, який працює вікарієм у нашій парафії. На зустрічах ми обговорюємо теми щодо покращення нашого служіння біля вівтаря та поглиблюємо свою віру.

Часто потрібна допомога міністрантів не тільки під час Служби, а й при організації реколекцій у парафії та різних потребах при костелі, особливо це стосується фізичної праці, – і ми з радістю допомагаємо.

У нашій парафії працює четверо священиків, приїжджають священики-гості з інших парафій. Також із нашої парафії є два диякони та п'ять клериків, які своїм словом та прикладом допомагають нам у служінні.

Плануємо влітку поїхати на природу, щоб звільнитися від щоденної метушні, зліцнитися духовними настановами та просто разом відпочити.

Ми беремо активну участь у міністрантських зустрічах у м. Пиврові та у м. Тородок. Особливу подяку складаємо клерикам та отцям, які організовують зустрічі для міністрантів у Вищій Духовній Семінарії Святого Духа. Нехай Божя благодать огортає вас, а Матір Божжа оберігає під своїм плащем!

УРОЧИСТІСТЬ Петра і Павла

ПРОТЯГОМ ВІКІВ СВЯТО ЦИХ ДВОХ АПОСТОЛІВ
ВІДЗНАЧАЄТЬСЯ В ОДИН ДЕНЬ. ПЕТРО І ПАВЛО
УСОБЛЯЮТЬ ЦЕРКВУ У ЇЇ БЕЗПЕРЕРВНІЙ ТРАДИЦІЇ.
ЧЕРЕЗ ЇХ ПРОПОВІДЬ ГОСПОДЬ «ДАВ ЦЕРКВІ
ПОЧАТОК ХРИСТІАНСЬКОЇ ВІРИ» (З ТЕКСТУ ЛІТУРГІЇ).

практика

кл. Олександр Бурмістров

Спомин святих апостолів Петра і Павла християни почали відзначати раніше, ніж Різдво. У IV столітті це свято вже було відомим. Хронограф 354 року згадує 29 червня як день святкування цієї Урочистості.

ПЕТРО – ЦЕ ПОЧАТОК ПРАВОЇ ВІРИ, ВЕЛИКИЙ СВЯЩЕННОДІЯЧ ЦЕРКВИ, НАСТАВНИК ХРИСТІАН, СКАРБ ВИШНІХ СИЛ, АПОСТОЛ, НАДІЛЕНИЙ ЧЕСТЮ САМИМ ХРИСТОМ

У цей день в Римі звершувалось три Служби: перша – в базиліці святого Петра у Ватикані, друга – у базиліці святого Павла за Мурами, третя – у катакомбах святого Себастьяна, де, ймовірно, під час нападу на Рим переходили мошні апостолів Пе-

тра і Павла. Незабаром це свято почали згадувати за межами Рима, наприклад, в Мілані за часів св. Амвросія і в Північній Африці за часів св. Августина.

Святий Петро: Симон був рибалкою з Витсаїди, який пізніше оселився у Капернаумі. Його брат, Андрій, приєднав його до тих, хто йшов за Ісусом. Імовірно, що Симона до цієї зустрічі приготував сам Йоан Хреститель. Ісус назвав його Кифом, що грецькою означає Петро (скеля), щоб показати завдання, яке він має виконувати в усій Церкві. Симон Петро був одним з перших свідків, які побачили гріб Ісуса порожнім. Йому також особливим чином з'явився воскреслий Ісус (Лк 24, 34). Після Вознесіння Господа Петро бере на себе головування християнською спільнотою і визначає основні лінії проголошення Доброї Новини. Він перший, кому лежить на серці відкрити Церкву для язичників. Ця духовна місія не звільняє його від людської обмеженості (Мт 14, 30; Ін 13, 6; 18, 10). Павло не вагається публічно зробити йому зауваження за двозначність його поведінки під час славетної дискусії в Антіохії, запрошуючи його до звіль-

нення поган, що навертаються у християнство, від прийняття юдейських звичаїв. Остаточне це було прийнято всіма Апостолами на Єрусалимському Соборі. Коли Петро прибув до Рима, він став Апостолом усіх: і юдеїв, і язичників. Своє апостольство він запечатав мученицькою смертю. Християнська традиція розповідає, що Петра розп'яли на хресті головою донизу.

Святий Павло (до навернення – Савло з Тарсу) після свого навернення на шляху до Дамаска у чотирьох або п'яти місійних подорожах проходить майже по всій території Римської імперії. У першій подорожі його супроводжує Варнава, вони вирушають з Антіохії, зупиняються на острові Кіпр і пізніше проходять через Малу Азію, сучасну Туреччину. Після наради єпископів у Єрусалимі Павло починає свою другу подорож як той, хто посланий Дванадцятьма. Проходячи знову через Малу Азію, апостол Павло євангелізує Фригію та Галатію. Разом з Лукою Павло переправляється в Європу і засновує спільноту у Филиппі (Греція). Після ув'язнення продовжує євангелізацію у Греції. У третій подорожі Павло відвідує спільноти, засновані на території нинішньої Туреччини. Його знову ув'язнюють. Через римське громадянство Павло їде на суд до кесаря. Таким чином розпочинається його четверта подорож до Рима у 60-му чи 61-му році. Там він сидить у в'язниці до 63-го року. Завдяки пом'якшенню умов ув'язнення Апостол міг спілкуватися з християнами міста і написати «листи з ув'язнення». Після звільнення Павло їде, ймовірно, в останню подорож до Іспанії або до

спільнот, якими керують Тимотей і Тит. З його листів видно, що Павло передбачає свою близьку смерть. Апостола заарештували у 67-му році, він загинув мученицькою смертю: як розповідає традиція, йому відрубали мечем голову в Римі.

Визначні Отці Церкви, такі як св. Іван Золотоуст, св. Августин, св. Амвросій та інші, залишили нам гарну творчість на честь свв. Апостолів Петра й Павла. Найбільше проповідей на їхню честь має св. Іван Золотоуст. Тут згадаємо: «Рим має двоє світлих очей, – каже він, – це тіла тих св. Апостолів. Не так ясне небо, коли сонце розливає своє проміння, як світлий город римлян, що освітлює всі кінці всесвіту тими двома світлами. Петро – це початок правої віри, великий священнодіяч Церкви, наставник християн, скарб вишніх сил, апостол, наділений честю самим Христом. Павло – великий проповідник правди, похвала всесвіту, небесний чоловік і земний ангел, слава Церкви; орел, що вознісся до неба, ліра Святого Духа...

ПАВЛО – ВЕЛИКИЙ ПРОПОВІДНИК ПРАВДИ, ПОХВАЛА ВСЕСВІТУ, НЕБЕСНИЙ ЧОЛОВІК І ЗЕМНИЙ АНГЕЛ, СЛАВА ЦЕРКВИ; ОРЕЛ, ЩО ВОЗНІСЯ ДО НЕБА, ЛІРА СВЯТОГО ДУХА...

Павло й Петро – церковні світила, що кожного дня просвічують Церкву, скарбники Святого Духа, просвітелі всесвіту, посуди благодаті, тлумачі Святої Трійці, просвітелі Божественного слова... Колони Церкви, великі просвітелі всесвіту».

ТАЇНСТВО ПРИМИРЕННЯ

III курс

к. Петро Константінов

П'ЯТЬ УМОВ ДОБРОЇ СПОВІДІ

У попередньому номері нашої газети ми ознайомилися з історією та розвитком таїнства Сповіді. У цьому випуску ми проаналізуємо практичний бік питання, а саме – п'ять умов доброї Сповіді.

1. *Іспит совісті.* Ця умова передбачає докладне обміркування стану своєї душі від останньої сповіді. Про це також говорить Кодекс Канонічного Права в 988 кан., § 1, а саме: «Вірний зобов'язаний визнавати (...) усі свої тяжкі гріхи (...), які собі пригадав після докладного іспиту совісті». Також потрібно пригадати і легкі гріхи. Іспит совісті є необхідним для правдивої сповіді. Хто хотів би приступити до Таїнства без докладного іспиту совісті, наражає саме Таїнство на недійсність. Але насамперед перед іспитом совісті потрібно пригадати собі безмірну і беззастережну Божу любов до нас. Потрібно

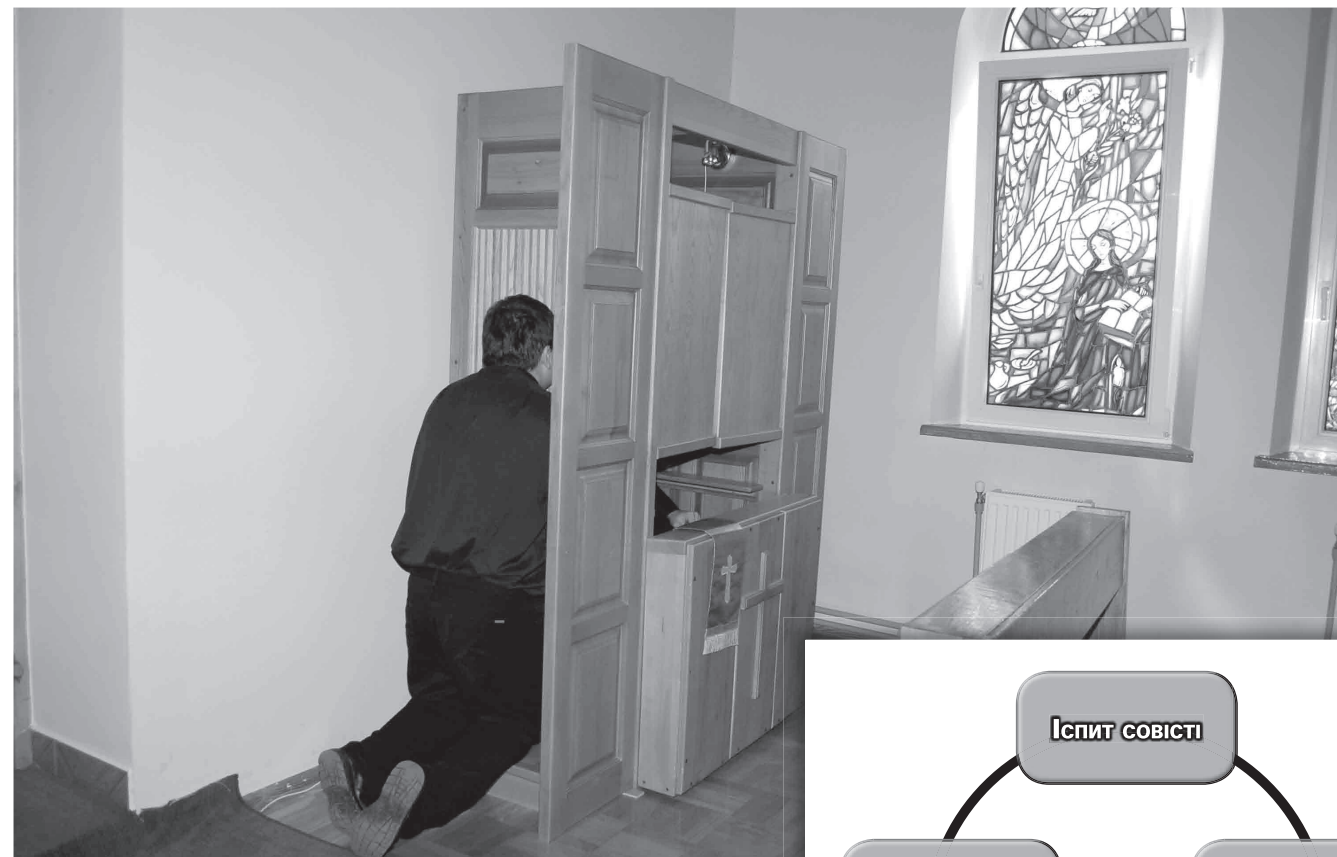
пам'ятати, що Ісус Христос приймав грішників і давав їм надію на навернення. Але саме каяття є даром Святого Духа, потрібно просити, щоб Він пролив світло на нашу душу, і ми змогли побачити всю свою гріховність, а також можливість позбавлення від неї. Прийняття цього Таїнства повинен передувати іспит сумління, виконаний у світлі Слова Божого та навчання Церкви.

**«ЯКЩО ХВОРИЙ
СОРОМИТЬСЯ
ПОКАЗАТИ СВОЮ РАНУ
ЛІКАРЕВІ, ТО МЕДИЦИНА
НЕ МОЖЕ ЛІКУВАТИ
ТОГО, ЩО ЇЙ НЕВІДОМЕ»
(СВ. ІЕРОНІМ)**

2. *Жаль за гріхи.* Тридентський Собор говорить, що жаль є: «блем душі і ненавистю до вчиненого гріха з рішенням не грішити більше в майбутньому» (DS 1676). Саме це почуття містить у собі смуток і розкаяння з приводу гріха. Завдяки жалю ми можемо навернутися і прагнемо позбутися будь-якої прив'язаності до гріха. Замало лише почуття гріха, без жалю воно безплідне. Саме жаль за гріхи має привести

нас до навернення. Жаль за гріхи в світлі християнської віри є «сакраментальною зустріччю з Христом». Жаліти маємо за всі гріхи, а не тільки за деякі. Якщо жаль походить з любові до Бога, він називається «досконалим жалем» (жаль з любові). Натомість жаль, який походить зі страху, називається «недосконалим», хоча також є даром Божим, спонукою Святого Духа. Правдивий жаль обіймає два аспекти морального чину: відкинення вчинених гріхів і уникання їх в майбутньому.

3. *Постанова виправитись.* Ця умова змушує робити конкретні кроки, щоб уникнути гріхів. Щоб отримати плоди Таїнства Сповіді, пенітент повинен виразити постанову виправитись і відчувати огиду до гріха (кан. 987). Але навернення не є лише справою почуттів (серця), але цілої людини. Постанова виправитися, інтегрально поєднана зі скрухою за гріхи, і є підтвердженням справжнього жалю. Глибина жалю виявляється в постанові виправитися і тому становить критерій автентичності навернення і необхідний чинник правдивості таїнства Сповіді. Хто несвідомо забув вчинити постанову виправитися, не повинен непокоїтись,

тому що справжній жаль завжди поєднується з бажанням неповернення до гріха.

4. *Визнання гріхів (сповідь).* Внутрішній жаль веде до щирої сповіді, до самостійного відкриття серця перед сповідником. Щоб сповідь була правильною і дійсною, передусім треба щиро визнати всі свої гріхи, які пам'ятаю від останньої сповіді, і прагнути вчинити все, щоб уникнути гріхів. Книга Приповідок пише: «Хто затаює свої гріхи, той не матиме щастя-долі; а хто, признавшись у них, їх покине, той зазнає ласки» (Прип 28, 13). Визнання гріхів навіть з людського погляду визволяє нас і полегшує наше примирення з іншими. Сповідь має відкривати перед людиною всю правду про неї. Вона запевнює людині поєднання з Богом і людьми, переміна (metanoia) і зростання в любові Божій. Визнання гріхів перед священником становить істотну частину таїнства.

Св. Ієронім писав: «...якщо хворий соромиться показати свою рану лікареві, то медицина не може лікувати того, що їй невідоме». Так само є і з визнанням гріхів. Церковна заповідь говорить: «кожний вірний, що досягнув віку розсудливості, повинен сповідатися щонайменше раз на рік із тяжких гріхів, які має на сумлінні» (ККП кан. 989). Той, хто приймає Святе Причастя з важким гріхом, дуже сильно собі шкодить. Сповідь з легких гріхів не є обов'язковою, але Церква гаряче рекомендує її.

5. *Винагородження Богові і ближньому.* Наші гріхи приносять шкоду ближньому. Ми уже роздумували в попередньому номері, що гріх має спільнотний характер. Тому потрібно зробити все можливе, щоб цю шкоду виправити. Тридентський Собор нагадує, що: «Розрішення усуває гріх, але не усуває всього

безладу, спричиненого гріхом» (DS 1712). Тому ми маємо вчинити «відшкодування», яке також називається «покута», яку накладає на нас священник. Це є важлива умова, оскільки без неї уся сповідь не буде повна.

Ми коротко розглянули п'ять умов доброї сповіді. З них три умови є обов'язковими, щоб сповідь була дійсною: жаль за гріхи, визнання гріхів і постанова виправитись. Вимагаймо від себе доброї підготовки і переживання сповіді. Дорогі, завжди пам'ятаймо, що без цих всіх елементів наша сповідь не буде в повноті досконалою, а Господь чекає від нас правдивої скрухи серця.

ЦЕРКВА – ХРИСТОВА

ЦЕРКВА... ЯКІ РІЗНОМАНІТНІ ЕМОЦІЇ ЦЕ СЛОВО ВИКЛИКАЄ У СУЧАСНИХ ЛЮДЕЙ: ВІД ЛЮБОВІ ДО НЕНАВИСТІ, ВІД БЛАГОГОВІННЯ ДО ПРЕЗИРСТВА. БАГАТО ЛЮДЕЙ НАВІТЬ І В СЕРЕДІНІ САМОЇ ЦЕРКВИ НЕ РОЗУМІЮТЬ, ЧИМ ВОНА Є. ДЕЯКІ, НАВІТЬ З ТИХ, ЯКІ Є, АБО ВВАЖАЮТЬ, ЩО Є, ХРИСТΙΑНАМИ, КАЖУТЬ, ЩО ВОНИ ВІРЯТЬ В БОГА, А НЕ В ЦЕРКВУ. НА ПИТАННЯ, ЧИМ Є ЦЕРКВА, У ЧОМУ ЇЇ НЕОБХІДНІСТЬ ТА СЕНС, А ТАКОЖ НА ІНШІ ВІДПОВІСТЬ О. ЯРОСЛАВ РУДИЙ — ВИКЛАДАЧ ФУНДАМЕНТАЛЬНОГО БОГОСЛОВ'Я В НАШІЙ СЕМІНАРІЇ.

■ Отче Ярославе, поясніть, будь ласка, нашим читачам, чим відрізняються поняття «церква» з малої літери і «Церква» з великої?

Кожна людина говорить про Церкву, опираючись на свій персональний досвід. Тобто, як людина досвідчить Церкву, так вона і Нею живе. Тому прості люди розуміють під словом «церква» саме будівлю, місце, де вони моляться, читають

Святе Письмо і прославляють Бога. У релігійному суспільстві під словом «Церква» з великої літери розуміють спільноту людей, об'єднаних спільною вірою. Церква, яка від Бога походить і до Бога провадить — духовна Церква. Тому не слід плутати ці поняття і називати Церквою лише будівлю; правдивою ж Церквою є духовна, яка складається з людей, котрих разом об'єднує Святий Дух.

■ Один вчений казав: «Христос проголошував Царство, а ми заснували Церкву». Прокоментуйте, будь ласка, цей вислів.

Це не так, тому що не люди заснували Церкву. Її заснував наш Господь Ісус Христос. Через первородний гріх людина втратила можливість спілкуватися з Богом, однак Господь нагадує, що є можливість досягнути те Небесне Царство, яке людина втра-

тила свого існування, правдиве покликання до щастя, гармонії, краси, душевної радості, тобто те, що колись отримаємо в Небесному Царстві. Церква є місцем, де вже на землі людина віднаходить щастя. Церква походить від Бога, а не від людини, людина просто відповідає на заклик Бога. Церква базується на заклику Христа: «Іди за Мною». Для кожної людини Церква є відповіддю на заклик Бога. І якщо людина не захоче почути заклик Бога, то вона не зрозуміє, звідки Церква походить і для чого Вона існує. Деякі люди, навіть вчені, інтерпретують Церкву лише як людське творіння і прагнуть відділити Бога, що живе на Небесах, і людину, що мешкає на Землі. Ці люди кажуть, що людина зі своїм створеним суспільством може існувати без Бога. Але це не так, Церква існує тому, що Ісус Христос засновує Її на певному людському фундаменті, тобто дає кожній людині можливість зустрічі з Богом.

■ «Чи я святий, що маю ходити до храму?» — Часом кажуть люди. Як правильно розуміти вислів: «Церква — свята, а люди в Ній — грішні»?

Всі люди на землі зневолені гріхом, який завдав і завдає людині дискомфорту і болю, душевного і тілесного. Той біль проявляється насамперед у втраті людиною досконалості. Деякі люди використовують вислови: «Чи я святий? Чи буду святий? Чи був святий...» На жаль, вони не розуміють, що не треба бути святим, щоб ходити до храму. Церква є місцем зустрічі з Богом: чим краще пізнаєш Бога, тим краще пізнаєш себе. Ідеться не про те, щоб людина була особлива, щоб ходити до храму або щоб стала найгіршою, щоб піти до храму, людина просто повинна шукати Бога, не дивлячись на те, чи вона має щось зі святості чи ні. Деякі люди, використовуючи ці вислови, не хочуть йти до храму, тому що або бояться досвідчити свою недосконалість, бо не хочуть змінитись, або просто шукають собі внутрішнє виправдання, щоб колись покращи-

ти своє життя, і тоді піти до храму. Треба мати велику відвагу, щоб стати перед обличчям Бога і сказати: «Я — недосконала людина і потребую Твоєї допомоги». Цю відвагу може дати лише віра, що допомагає віднайти справжній зв'язок з Богом. Всі люди, які ходять до храму, мають шанс вдосконалити своє життя, піти шляхом святості. Саме в Церкві людина зустрічається з Богом, Котрий укріплює її в цьому прагненні. До Церкви ходять люди, які хочуть бути святими, а не ті, які вже є святими. Церква — це духовна структура, до якої ми всі належимо, а головою Церкви є Ісус, і Він є Святий. Саме тому Церква є святою й освячує грішну людину, що приходить за Її посередництвом до Святого Бога. Кожна людина потребує Церкви, а чим більше досвідчує гріха, тим більше потребує Церкви, де на неї Господь чекає завжди. Всі люди покликані до святості.

ВСІ ЛЮДИ, ЯКІ ХОДЯТЬ ДО ХРАМУ, МАЮТЬ ШАНС ВДОСКОНАЛИТИ СВОЄ ЖИТТЯ, ПІТИ ШЛЯХОМ СВЯТОСТІ. САМЕ В ЦЕРКВІ ЛЮДИНА ЗУСТРІЧАЄТЬСЯ З БОГОМ, КОТРИЙ УКРІПЛЮЄ ЇЇ В ЦЬОМУ ПРАГНЕННІ

■ Останнім часом можна почути негативні висловлювання ЗМІ про священників, єпископів і Папу. Поясніть, будь ласка, питання важливості Церковної ієрархії?

На жаль, завжди були люди, які, використовуючи пресу, різними способами очорнювали Церкву, священників, єпископів чи навіть Папу. Під час переслідувань, щоб зашкодити Церкві, треба було зруйнувати авторитет священника або взагалі його позбутися. Вдаряючи в Церковну ієрархію — вдаряють в один із найважливіших стовпів, на якому побудована Церква. Ієрархія є невід'ємною частиною

обов'язки, де відпочиваємо. У місцях, куди священик не може дійти, миряни своїм свідомством і служінням дають надію. Там, власне, збільшується Церква. Отже, завданням мирян є як молитва, так і практичне служіння.

■ **Яким є сенс існування Церкви? Чи приналежність до Церкви забезпечує спасіння?**

Засновуючи Церкву, Ісус дав людині можливість глибокого з'єднання з Богом. Він показав, що Церква необхідна для спасіння. Ми навіть не можемо собі уявити, наскільки необхідна Церква. Якщо людина хоче знайти Бога, то йде туди, де може Його зустріти, а Він залишився насправді присутній в Церкві, особливо в Євхаристії, Божому Слові, у спільноті, де люди єднаються в Його Ім'я. Присутність Бога в Церкві освячує людину і дає можливість отримати спасіння. Якщо людина відповідає на Божий голос, який приходить через апостолів сучасного світу — єпископів і священиків, то може отримати вічне життя. Сенс Церкви — вести людей до спасіння. Приналежність до Церкви не є доказом того, що хтось вже йде до Неба. Власне, з допомогою Бога, яку людина отримує за посередництвом Церкви, вона має можливість отримати спасіння. Господь відкупив усіх, дає всім можливість спастися, але нікого з людей не змушує. Тільки у свободі людина може виражати свою віру і щиро приналежати до Церкви, яка всіх веде до спасіння.

Дякуємо за розмову.

Розмовляли: кл. Сергій Поліщук
і кл. Вадим Здоров

Церкви. Ісус заснував Свою Церкву на Апостолах. Ці Апостоли сьогодні надалі служать в нашій Церкві. Це люди, які отримали те саме завдання, що і перші Апостоли: проголошувати Воскреслого Христа. На чолі цієї ієрархії є сам Господь Ісус Христос. Головним Її завданням є не наказувати, а служити. Щоправда ЗМІ часто намагаються використати усе, що могло б зашкодити іміджу Церкви, хоча найчастіше вони несправедливо перебільшують. Часто ЗМІ показують у негативному світлі маловідомі факти, щоб зробити сенсацію і показати, що Церква не відрізняється від інших суспільних структур. Це велика помилка. Ієрархія є посередником між Богом і людьми, без неї Церква не могла б існувати.

■ **Деякі люди почуваються пригнобленими в Церкві, бо не завжди переживають свою цінність як християни. Поясніть, будь ласка,**

значення світських в церковному житті?

Церква — це єдність мирян та священиків на чолі з Христом, тому присутність всіх має свою цінність у крокуванні до святості. Значення світських в Церкві — дуже велике. Світські — це всі миряни в Церкві. Миряни роблять свій великий внесок у розвиток Церкви. Їхнім завданням є нести Церкву іншим людям, які потребують допомоги, підтримки. Бути в Церкві — це покликання жити вірою і нею ділитися. Важливою є роль богопосвячених осіб, які складають обітницю, присвячуючи своє життя Богу. Миряни покликанні до діл милосердя і молитви. Не може бути свідком Христа той, хто не хоче молитися. Важливо не тільки бути у неділю в храмі, важливо нести Церкву ближнім. Людина повинна дбати про Церкву. Часто люди асоціюють Церкву з будівлею, але Вона є всюди: там, де ми працюємо, де виконуємо свої

ДОВІДКА «ГОЛОСУ СЕМІНАРІЇ»

ОТЕЦЬ МАГІСТР ЛІЦЕНЗІАТ ЯРОСЛАВ РУДИЙ народився 23 вересня 1976 року в селі Деревчин Шаргородського р-ну, Вінницької обл.; парафія Матері Божої Неустанної Допомоги. Навчався в семінарії в 1993-1999 рр. Свячення пресвітерату отримав 11 листопада 2000 року в місті Кам'янець-Подільський. У 2000-2001 рр. служив вікарієм у парафії Христа Царя Всесвіту м. Хмельницький. З 2000 по 2007 рр.

навчався в Римі (Папський Латеранський Університет) на факультеті фундаментальної теології. У семінарії викладає з 2007 року. О. Ярослав є прокуратором нашої семінарії (відповідальний за матеріальне забезпечення семінарії), в.о. віцеканцлера, префект II та VI курсів. У семінарії викладає: фундаментальну теологію, sacramентологію, гомілетуку та вправи з гомілетуки.

IV курс
кл. Микола Бистрицький

Трохи більше ніж півроку минуло від часу першого концерту семінарійного гурту в цьому академічному році до останнього на теперішній час виступу: від с. Маніківці (6 жовтня 2012 р.) до міста Івано-Франківськ (12 травня 2013 р.).

Для гурту, склад якого оновлюється щороку, а то й частіше, новий навчальний рік — це ті самі проблеми, тільки поновому. Тому вище згаданий виїзд став справжнім випробуванням на стійкість, оскільки за дуже короткий час треба було підготувати майже нову програму із новим складом. Але завдяки Божій благодаті та чужинцю Святого Духа програма була готова вчасно і представлена публіці,

яка зібралась на парафіальному дні молоді.

Наступним викликом стало запрошення до міста Рівне. Оскільки тривав Адвент, потрібно було приготувати програму, яка б пасувала до періоду. Господь допоміг, програма була готова, і тому одразу після святкування облучин (8 грудня) семінарійний бус на чолі з відповідальним — професором о. Денисом Фліком — відправився засніженими дорогами до далекого Рівного. Поки доїхали до Хмельницького, вже були змушені шукати аптек, оскільки у вокаліста та гітариста гурту була висока температура. Не зважаючи на всі обставини, під патронатом Святого Духа, «Апостольство покликань» зіграло два акустичних концерти в парафіальному храмі.

Оскільки найчастіше гурт отримував запрошення грати в парафі-

яльних храмах, виникла необхідність підготовки серйозної і постійної акустичної програми, яка б дозволяла грати у купольних, а часом тісних святинях без зайвого навантаження на вуха (мається на увазі велика гучність). Таким чином після кількох запрошень на період Великого Посту і тривалої праці учасники гурту підготували «Великопісну програму», з якою відвідали с. Голозубинці, с. Писарівка та місто Тиврів.

Також акустична програма стала в пригоді, коли гурт отримав запрошення зіграти для в'язнів виправної колонії с. Райківці та парафії Христа Царя у м. Хмельницькому.

Після святкування світлого свята Воскресіння та з приходом весни знову виникла потреба в повній електричній програмі. І розпочалася дов-

га та клопітка праця. Першими почути цю програму мали можливість жителі м. Козятин на святкуванні парафіального відпусту, однак дощ став причиною трохи інших наслідків. Тому місцем урочистого відкриття програми був виступ у с. Мурафа на кількадедних реколекціях для молоді. А потім — довгоочікуваний виїзд до Івано-Франківська на фестиваль Христового міста «Вгору серця», який і залишається найяскравішим спогадом в історії гурту: поїздка була насичена знайомствами з метрами християнської музики в Україні та справжніми дорожніми пригодами (вінцем яких стала ночівля у поламаному будинку серед поля).

Дякуємо всім, хто різними способами підтримує виступи гурту. Тепер гурт готується до літніх концертів, але про них пізніше...

РЕКОЛЕКЦІЇ І ПОСЛУГИ АКОЛІТАТУ ТА ЛЕКТОРАТУ

Великий Піст – благодатний час для людини, яка готується зустріти Ісуса Христа Воскреслого, і в цьому їй допомагають реколекції, які відбуваються саме в цей період. Не виключенням є і семінаристи, які з 12 по 16 березня переживали час поглибленої молитви і зосередження. Реколекції для нас вів о. Олег Кондратюк OCD, а темою були слова: «Розпізнай своє покликання».

Кожен семінарист, який приходить до семінарії, вже напевно має покликання до священства, але отець реколекціоніст зосередив увагу на тому, що і в покликанні до священства є своє покликання до конкретної та особливої діяльності. Для прикладу навів слова святого апостола Павла: «І він сам настановив одних апостолами, інших – пророками, ще інших – євангелістами і пастирями, і вчителями» (Еф 4, 11). Протягом 5-ти днів реколекцій ми роздумували над тим, що Святе Письмо говорить про покликання, як нам в майбутньому знайти своє місце та рід заняття на парафії, а навіть як ми повинні співпрацювати з Божою волею вже сьогодні для того, щоб реалізувати Його план в конкретному місці і часі. Бо навіть не маючи таїнства

Священства, семінарист повинен придивлятися, де може себе реалізувати з тими дарами, талантами, здібностями, знаннями, якими обдарував його Бог.

Важливим моментом кожних великопісних реколекцій є прийняття лекторату та аколітату третьокурниками і четвертокурсниками відповідно. Цих послуг семінаристам уділив єпископ-помічник Кам'янець-Подільської дієцезії Радослав Змітрович.

ПАЛОМНИЦТВО ВСІХ СЕМІНАРИСТІВ ДО МАТЕРІ БОЖОЇ БЕРДИЧІВСЬКОЇ

18 квітня 2013 року в м. Бердичеві відбулась дуже важлива подія в житті Римо-Католицької Церкви – з'їзд римо-католицьких семінарій України. Цього дня у Всеукраїнському Санктуарії Матері Божої Бердичівської зібралось близько 100 семінаристів разом зі своїми ректорами та вихователями.

Програма розпочалась о дев'ятій ранку молитвою «Годинки до Матері Божої». Далі в нижньому храмі була конференція на тему: «Марія як приклад віри у формаційному процесі в семінарії». Після конференції семінаристи молились Розарій під час виставлення Пресвятих Дарів, який проводила наша семінарія. Об 11:30 розпочалась Свята Меса, в якій взяли участь також єпископи України. Після Служби всі згромаджені молились молитвою «Протягом дня»,

яку проводила семінарія Redemptoris Mater (неокатохуменат).

Наступним пунктом програми був обід, який відбувався за містом Бердичевом, після обіду всі семінаристи разом зі своїми вихователями молились Коронку до Божого Милосердя, яку проводили семінаристи Київсько-Житомирської дієцезії, далі смажили

сардельки на вогнищі. Під час цього пункту програми семінаристи мали можливість поспілкуватись між собою, ділячись особливостями семінарійного життя. О 17:00 всі знову згромадились в Храмі Матері Божої Бердичівської на молитву «Вечірню», під час якої ректор Ворзельської семінарії о. Ян Слеповронський виголосив проповідь, зосере-

дивши увагу на етапах релігійного життя Богородиці. Останнім пунктом програми була молитва віддання Пресвятій Богородиці семінарійної формації. Як зазначив митрополит Львівський Мечислав Мокшицький, це була перша, але не остання зустріч всіх семінарій, і висловив надію, що це ввійде у добру традицію на майбутнє.

З'їзд міністрантів

У нашій семінарії відбулася остання в цьому навчальному році зустріч міністрантів (з 26 по 28 квітня). Цього разу приїхало 50 представників із різних парафій нашої дієцезії. Хоча така кількість міністрантів, на перший погляд, – незвична для наших зустрічей (зазвичай приїжджає більше), але ми все одно дуже раді, що ці молоді хлопці знайшли час прибути до нас. Усе розпочалося в п'ятницю ввечері зустріччю під назвою «Світ без Надії». На Чесноту Надії була звернена увага нашого

з'їзду. Закінчився день спільною молитвою. Ранок суботи також розпочався молитвами і сніданком. Традиційно відбулося три уроки, підготовлені нашими

семінаристами. Перший був присвячений темі «Образ християнської надії». Наступний представляв тему «Молитва як школа надії». Останній урок був присвячений практичним вправам, а саме: правильному служінню міністранта біля

вівтаря. Центральним моментом зустрічі, звичайно ж, була Пресвята Євхаристія. Її celebрував о. Денис Флік, який на проповіді нагадав про важливість надії у нашому житті. Після обіду усі вирушили на спільну прогулянку до лісу. Там ми мали можливість пограти в різні ігри, а також посмажити на вогнищі сосиски. Пізніше відбувся веселий вечір, на якому було багато різних конкурсів та завдань. Кульмінацією дня було виставлення Пресвятих Дарів. У неділю вранці відбулася Свята Меса та сніданок, після якого всі хлопці повернулися до своїх домів.

СЕМІНАРІЙНИЙ ВІДПУСТ

Як Апостоли очікували на пришестя Святого Духа, зібравшись у горнищі, так само і семінаристи нашої семінарії згромадились в каплиці на молитву і чування. Відпуст розпочався в суботу о 21.00 годині вігільною Службою Божою, котру очолив єпископ Леон Дубравський, що прибув до семінарії розділити радість семінарійної спільноти. Під час проповіді він нагадав усім нам знаменні слова Папи Йоана Павла II: «Вимагайте від себе навіть тоді, коли інші від вас не вимагають!» – зазначаючи, що без цього не може бути жодного духовного розвитку. Продовженням чування була Адорація Пресвятих Дарів, котра закінчилася після півночі.

У неділю вранці семінаристи зібралися на Утреню, яку заспівали на прославу Святого Духа. Після неї всі молилися перед Пресвятими Дарами. Адорація тривала майже до Святої Літургії, яка розпочалася о 12 годині. Цю урочисту Месу звершив ректор Інституту Богословських Наук о. Віктор Білоус. Головною темою проповіді, яку він виголосив до зібраних, була думка про сопричастя Святого Духа і заохочення, щоб у спілкуванні, котре відбувається між християнами, були присутні три основні риси: свобода, правда і любов.

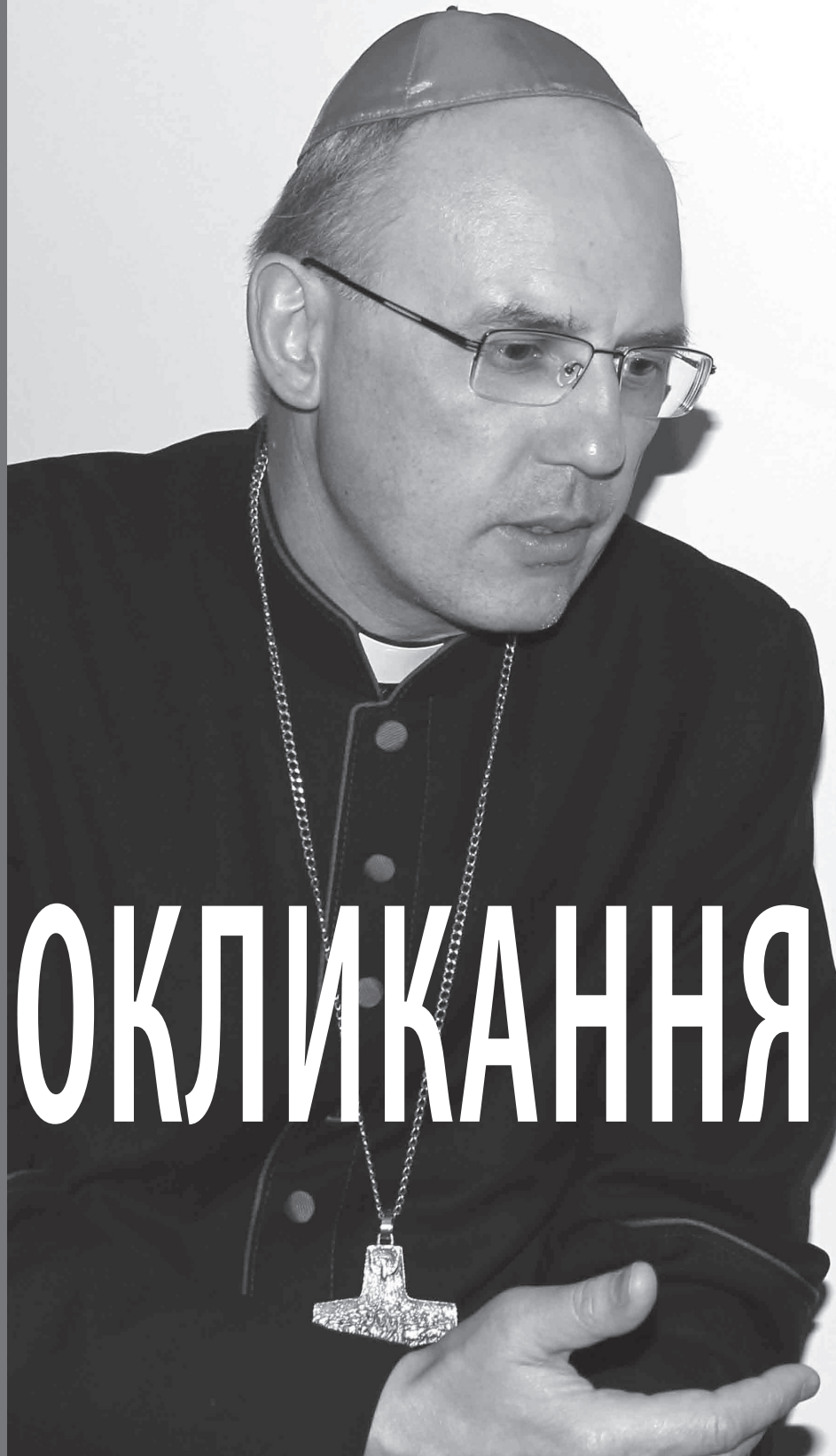
О шостій годині розпочалася святкова вечеря. Усю семінарійну спільноту можна було зустріти на вулиці, за семінарійним будинком, бо всіх об'єднало одне вогнище. Головною стравою вечора був шашлик. Цей вечір був не тільки смачним, а й веселим: семінаристи грали на гітарі, співали побожні та народні пісні, танцювали і жартували. Всі ми просто були разом і розділяли спільну радість, котра є даром Святого Духа!

Мабуть, у кожного католика слово «єпископ» одразу асоціюється з кимось великим, глибоко духовним, освіченим, інтелегентним, а, можливо, далеким для простого віруючого. Багато хто, особливо старші люди, не звикли бачити єпископа у своїй парафії. Дякуючи Богу, на сьогоднішній день в Україні є 13 єпископів. 9 лютого 2013 року новим єпископом-помічником Кам'янець-Подільської дієцезії став о. Радослав Змітрович ОМІ. Отець-єпископ належить до місійного згромадження Місіонерів Облатів Непорочної Марії. До своєї номінації на єпископа о. Радослав провів цікаві роки священницького служіння в Польщі, Туркменістані та Україні. Єпископ Радослав з радістю поділився з нами роздумами про своє покликання: що переживав, як зустрів Бога, чому посвятив Йому своє життя... Нехай ця простота єпископа, його вірність Богу надихають нас бути свідками Ісуса Христа в сьогоднішньому світі.

ПОКЛИКАННЯ

Отче-єпископе, розкажіть нам, будь ласка, про своє дитинство. Хто привів Вас до Бога, до Церкви і допоміг стати на дорогу віри?

Я народився в Гданську, але потім виховувався в с. Гербатка, там жили батьки, а потім в м. Коженіце (Польща). Дитинство не було погане, але не було і просте. Якщо йдеться про контекст віри, то моя сім'я була як середньо віруюча в Польщі. Біля нашого дому був монастир сестер. Точно не пам'ятаю, хто навчив мене молитви: або мама або бабуся. І я молився... Також для мого покликання було важливо те, що коли я жив уже у м. Коженіце, ходив до каплички на розарієві травневі молебні. Хоча багато з цього я не розумів, бо був ще малий, але ця атмосфера (пісні, молитви, Пресвяті Дари) була важливою підготовкою до моїх відносин з Господом. Тоді я як дитина відкривався перед Ісусом. І практично весь час молився. Тільки декілька місяців, пам'ятаю, не молився. Тоді відчув, що потребую молитви – коротко, але щодня. Великий вплив на мою віру і навернення мала моя тітка. Вона подарувала мені книгу Романа Брандштеттера: «Ісус з Назарету». Ця книга мене дуже вразила, тоді мені було 16 років...

Що вплинуло на Ваш вибір священства? Як Ви зрозуміли, що саме це Ваша дорога? Чому Ви обрали Згромадження Отців Місіонерів Облатів?

Мені ніколи й на думку не спадало, що я маю стати священником. Передусім, через книгу «Ісус з Назарету» я мав сильне захоплення Ісусом і певне відновлення моїх відносин з Ним. Це захоплення дало мені внутрішню волю і спокій. З перспективи

буде місіонером». Коли вона це сказала, то я сказав у своєму серці: «Так, я буду місіонером». Раніше я про це не думав. Це слово тітки вразило мене, і я почав дозрівати. У мене виникло питання, чи Бог є? Якщо Він є, то все треба віддати Йому, все життя. І так я почав свою дорогу покликання.

Пішов до Облатів, бо хотів вступити до місійного згромадження. Хоча я мав контакт з Вербістами, до мене написав один отець облат, який займався покликаннями, і запросив мене у гості. Після закінчення середньої школи я поїхав до них у Познань. Маленький факт, який мене там вразив – це довіра між двома священиками. Хоча я думав, що вступити до семінарії важко, Облати мене легко і з радістю прийняли.

Де Ви працювали після прийняття свячень?

Спочатку я недовго служив на парафії, а потім був вихователем в Нижчій Духовній Семінарії, вчителем фізкультури, навіть духовним отцем. Далі працював у парафії в Познані, а потім – знову в семінарії.

Ви почали говорити, що обрали місійне життя. Ми знаємо, що Ви служили в Туркменістані. Розкажіть, будь ласка, у чому полягало Ваше душпастирство там, як Ви туди потрапили?

Це дуже цікава місія. У Туркменістані було небагато католиків німецького походження, вони були з Туркменбаші і потребували священників. Цих людей відвідував апостольський нунцій в Казахстані Мар'ян Олесь, і він шукав згромадження, які б могли працювати в Туркменістані, а це був якраз рік, коли канонізували засновника нашого згромадження Євгена де

— це щось дуже добре!

часу розумію, що вже тоді був внутрішньо вільний до того, щоб обрати те, чого захоче Бог. Не знаю чому, але в мене було таке переконання, що прийде час і я буду знати, що маю робити. Багато людей питали, чим буду займатись після школи. І я був впевнений, що прийде час, і я буду знати. І дійсно, так сталося. 1 листопада була зустріч моєї родини, під час якої почалась розмова: «Що Радек буде робити після школи?» На це моя тітка сказала: «Я кажу вам – він

Мазенод. Ми прийняли це запрошення як заклик від Бога. І коли я вперше почув про Туркменістан, зрозумів, що це для мене.

Ситуація була такою, що там не було Католицької Церкви, і коли ми приїхали в 1997 році, цих німців вже не було, бо вони виїхали до Німеччини, тому католиків практично не було, не рахуючи іноземців, які там працювали. Я поїхав туди з о. Анжеєм Мадеем, і на початку ми знали лише кількох людей

і починали зустрічі з ними, саме з них потім і народилась Католицька Церква. Протягом трьох років ми готували цих людей до Хрещення або до відновлення Хрещення. Ми не знали, що з цього буде, просто проповідували Євангеліє різними способами, де тільки була нагода. Ходили по домівках, зустрічалися з людьми, які входили до товариства «Полонія Туркменська», тобто людей, які були пов'язані з Польщею. Більшість людей нас не приймали, бо не знали.

НЕ БІЙТЕСЯ ЙТИ ЦИМ ШЛЯХОМ, ПОКЛИКАННЯ – ЦЕ ЩОСЬ ДУЖЕ ДОБРЕ!

Ми часто спілкувалися з однією жінкою-туркменкою, і фактично з її дому там народилась Католицька Церква, до якої належали люди різних національностей, які не мали католицького коріння, це всі ті люди, які відкрились на Євангеліє. Те, що люди на вертаються, відкривають Ісуса, – це неймовірно. Це дуже складна, але важлива місія. Я, наприклад, їздив до Красноводська раз на місяць і протягом трьох років практично не зустрів нікого, хто б хотів мене слухати з відкритим серцем. Там були просто зустрічі. Але коли я виїжджав, з'явилися люди, які дізнались, що туди приїжджає католицький священник, а це були люди з України.

Чи не було Вам духовно важко виконувати свою місію у Туркменістані в порівнянні з місією у Польщі?

Ні, я мав добру підготовку. Для мене не було важко, я одразу почував себе, як удома. До цього я працював в Нижчій Духовній Семінарії, я навчав хлопців фізкультури, і було так, що я неодноразово звершував Месу сам. Також служив для неокатекуменальних спільнот, і бувало по-різному, це не тисячі людей, тому для мене не було важко, що там людей було мало. Було важливо бути відкритим на людей. Тільки там я почув таку фразу: «Ні, отче, говоріть нам про Бога», коли починав говорити на різні теми, а вони хотіли слухати про Господа.

Знаємо, що у Вашому житті важливу роль відіграла Неокатекуменальна Дорога. Як і коли ви пов'язали з нею своє життя?

Уперше я зустрівся з нею на сторінках семінарійної газетки. Я прочитав текст, який мене дуже вразив, це були роздуми Кіко Аргуельйо (засновник Неокате-

хуменальної Дороги, – прим. ред.). У семінарії не було можливості стати на цю дорогу, і потім у священстві якось теж, і я подумав, що, напевно, Бог цього не хоче. Коли почав служіння у парафії в Познані, одна спільнота шукала священника, щоб їм служив, і вони звернулись до мене. Це був для мене дуже важливий досвід. Бо в парафії, де я працював, було багато людей, часто вони приходили до нас з проблемами та питаннями, на які ми не могли відповісти. Я бачив, як навколо нас змінюється світ, він забирає наших людей, змінює їхній менталітет. Вони хоч і ходять до храму, проте голосують за аборти. І у тій спільноті я побачив Христа Воскреслого, побачив, що люди з великими проблемами можуть отримати конкретну допомогу. Це був перший досвід. А пізніше багато років у спільноті, багато благодатей від Бога. Чи є це «Дорогою»? Це є «знаряддям», яке створив Святий Дух, щоб допомагати нам відкривати, що означає бути християнином. Ми охрещені, але це Хрещення не живе в нас, і є потреба допомогти жити цим Хрещенням. І так, як в перших століттях, знаряддям, через яке народжувались дозрілі християни, був катехумент, а іноді і довгий катехуменат (бо середовище було язичницьке) – сьогодні живемо в подібних часах, коли навколо нас в нехристиянському середовищі Святий Дух створює це знаряддя в Церкві.

Як так сталося, що після місій в Туркменістані, Ви приїхали служити в Україну? Чому саме Україна?

Причиною того, що я поїхав з Туркменістану були труднощі у відносинах між нами, тобто в моїх відносинах з моїм співбратом. Ми були друзями.

Я БУДУ МОЛИТИСЯ ЗА ДІЄЦЕЗІЮ, ЗА ПОКЛИКАННЯ. У МЕНЕ НЕМАЄ ЯКОЇСЬ КОНКРЕТНОЇ ПРОГРАМИ ДІЙ, АЛЕ Я ХОЧУ РОБИТИ ТЕ, ЧОГО ХОЧЕ ВІД МЕНЕ БОГ

Але о. Андрій, з яким ми там працювали, мав інший характер – він поет, артист, а я – трохи інший. Ми були в єдності, завжди багато разом молились, але нам було дуже важко. Думаю, що ці страждання були потрібними для цієї місії. Після якогось часу, наставники вирішили, що краще буде зробити зміни, і на моє місце приїхав священник з України, а я пішов на його місце. Ще працюючи в Познані, я мав їхати працювати в Україну, бо була така потреба. Я був згодний на це рішення, але митрополит не дозволив їхати під

час душпастирського року. Приїхавши з Туркменістану в Україну, я працював у Чернігові. Там для мене був найкращий час праці з молоддю. Потім я був настоятелем у Славутичі (40 кілометрів від Чорнобиля). Після року праці там мене призначили настоятелем парафії св. Миколая в Києві, а пізніше – Настоятелем Місіонерів Облатів в Україні (жив в Обухові).

Як Ви сприйняли новину про номінацію на єпископа?

З радістю (всміхається отець-єпископ, – прим. ред.) і здивуванням. Не можу сказати, що я цього сподівався, але усвідомлював те, що я є кандидатом на єпископа. Коли до мене дійшло, що таке може бути, то я довгий час всередині змагався з цим. Думав, як це прийняти, щоб покірно це пережити, з довірою до Бога, щоб про це не думати, а жити тим, що є. Бог допоміг мені довіритись Йому і не думати про те, що може статись, відкласти це на майбутнє, але коли подзвонили з Нунціатури, то я здогадався, про що йдеться. Тоді я вже був готовий прийняти це. Не можна сказати, що я був сумний, я прийняв це з радістю. Певне здивування в мене є і до тепер, бо це здавалось неправдоподібним.

Які завдання Ви ставите собі як єпископ-помічник Кам'янець-Подільської дієцезії?

Насамперед – бути помічником, допомагати нашому єпископу Леону у всьому, де є потреба. Треба ознайомитися з дієцезією, багато навчитися. Я буду молитися за дієцезію, за покликання. У мене немає якоїсь конкретної програми дій, але я хочу робити те, чого хоче від мене Бог, особливо в найменших речах.

Сьогодні ми говоримо про Ваше покликання, про священство. Що Ви б хотіли сказати молодим людям, які стоять на роздоріжжі вибору життєвого покликання. Можливо, маєте якісь поради?

Перше і найголовніше, що я хочу сказати, – це те, що Бог їх любить! Дуже любить їх. Немає нічого важливішого, ніж прийняти цю любов і служити їй. Це непростий шлях. Найважливіше на цьому шляху – це зв'язок з Господом, все інше – другорядне. Це нормально, що є періоди темряви, пустині, дозрівання, але не треба боятися! Важливе навернення, зв'язок з Господом, молитва, вірність в малих речах. Не бійтеся йти цим шляхом, покликання – це щось дуже добре!

Дякуємо за розмову.

**Розмовляли: кл. Ростислав Грабовський
та кл. Євген Фізер**

ДОВІДКА «ГОЛОСУ СЕМІНАРІЇ»

Єпископ Радослав Змітрович народився 2 вересня 1962 року в місті Гданськ-Вжешиц (Польща). 1981 року вступив до Згромадження Місіонерів Облатів Непорочної Марії. У травні 1987 року склав вічні обіти. 17 червня 1989 року отримав священницькі свячення. Упродовж трьох років був вихователем у Нижчій Духовній Семінарії Місіонерів Облатів Непорочної Марії. Протягом трьох років був помічником настоятеля в парафії Христа Царя в м. Познань. Згодом упродовж наступ-

них чотирьох років був духовним отцем і вихователем у Нижчій Духовній Семінарії в Марковіцах. 1997 року на прохання Генерального Настоятеля Місіонерів Облатів Непорочної Марії був направлений разом з о. Мадеем ОМІ на місію до Туркменістану, де провів три роки. У 2000 році прибув служити в Україну. Упродовж перших двох років був вікарієм у парафії Святого Духа в м. Чернігові та протягом одного року був настоятелем парафії св. Євгена де Мазенота ОМІ в Славутичі. У

2003-2006 роках був настоятелем парафії св. Миколая в Києві. Від 2006 року був настоятелем Делегатури Згромадження Місіонерів Облатів Непорочної Марії в Україні. Володіє українською, російською, польською, англійською та французькою мовами. 29 листопада Папа Бенедикт XVI призначив отця Радослава Змітровича єпископом-помічником Кам'янець Подільської дієцезії. Консекрація відбулася 9 лютого 2013 року в катедрі свв. Апостолів Петра і Павла.

«Змилосердився і вибрав»

кл. Олег Байдацький

Ще досить недавно католики з цілого світу були шоковані подією, котра відбулася в історії Церкви. Папа Бенедикт XVI зрікся престолу через стан здоров'я. З того часу в устах людей можна було почути питання: «Хто ж буде наступним папою?».

Новим папою став Хорхе Маріо Бергольйо, котрий народився 17 грудня 1936 року. Він походить з Аргентини, і став першим папою-латиноамериканцем. На сьогодні йому 76 років, і він є 266 папою.

Він народився в родині емігранта-італійця, залізничного працівника, як наймолодший із п'яти дітей. Отримав диплом техника з хімії. У житті майбутнього понтифіка стала-

ся одна подія, котра змінила все його життя. Ще у 17 років Хорхе Маріо йшов на прогулянку з друзями, але як побожний хлопець, якого вихувала бабуся, на хвилинку зайшов до своєї парафіяльної церкви святого Йосифа. Він побачив, що у сповідальниці сидить священник, якого він раніше ніколи не бачив. Хорхе відчув якийсь стимул і, сам не розуміючи чому, почав сповідатись. Як сказав про цю подію сам папа Франциск:

«Під час сповіді відбувалось щось дивне, що я не міг контролювати, наче хтось вдарив мене, коли в мене були опущені руки. Раптом я усвідомив, що Бог чекає на мене, що Він увесь час чекав на мене з любов'ю і розумінням. Коли я вийшов з храму, то вже знав, що хочу стати священником».

Ще у підлітковому віці через пневмонію у нього сформувалася пухлина, тому йому вирізали одну легеню. Пізніше Хорхе навчався у семінарії Вілья Девото в Буенос-Ай-

ресі. Вступив до ордену єзуїтів 1958 року, коли йому був 21 рік. Новіціат проходив у Чілі, а продовжив освіту у коледжі святого Йосифа, де отримав ліцензіат з філософії. Викладав літературу, філософію, теологію і психологію. Висвячений на священника 13 грудня 1969 року. У 1970 році

МІЖ ІНШИМ

займав різні посади в єзуїтській провінції в Аргентині. Далі був провінціалом Аргентини, і в 1980 році став ректором семінарії, в якій колись навчався, — це семінарія св. Йосифа.

Висвячений на єпископа у 1992 році. Пізніше був призначений ординарієм католиків східного обряду в Аргентині, які не мали свого прелата. А своїм гаслом вибрав цитату з листа святого Беди Преподобного, монаха-бенедиктинця. Ця цитата описує, як Ісус покликав апостола Матея. Таким чином, ці слова нагадали єпископу Бергольйо момент його власного покликання: «Miserando atque eligendo» (Змилосердився і вибрав).

**ОДРАЗУ ПОКАЗАВ
СЕБЕ ЯК ДУЖЕ ДОБРИЙ
МОРАЛЬНИЙ ВЗІРЕЦЬ.
ВІДЗНАЧАЄТЬСЯ
НЕАБИЯКОЮ СКРОМНІСТЮ
І СПІВЧУТТЯМ ДО БІДНИХ**

Хорхе Маріо був обраний архієпископом Буенос-Айреса у 1998 році, вже тоді відмовився від апартаментів, які йому надавались, і обрав скромне помешкання. Сам готував собі їжу і їздив громадським транспортом. Якщо кудись летів, то економ-класом. А 2001 папа Йоан Павло II підніс його до кардинальської гідності. Часто відвідував людей у пологовому будинку, також йшов до бідних і хворих на СНІД. У Великий Четвер омивав стопи людям у лікарнях.

Папа Франциск був обраний на престол св. Петра 13 березня 2013 року після п'яти турів голосування. Одразу відмовився від лімузина і приїхав до базиліки Санта Марія Маджіоре у Римі на звичайному автомобілі. Він взяв собі срібний хрест замість золотого, змінив «трон» на

біле крісло. Святого Отця називають скромним або аскетичним.

Папа показує чудовий приклад того, якою повинна бути влада. Після обрання він бере ім'я Франциск, пов'язане з Франциском Ассізьким, який служив Католицькій Церкві саме смиренням і скромністю. Також він вирішив залишити свій попередній єпископський девіз: «Miserando atque eligendo», що відзначається простотою, яку він вибрав з моменту своїх єпископських свячень.

Відомо, що новий папа є шанувальником футболу і вболівальником клубу «Сан Лоренцо де Альмагро».

Папа Франциск є дуже освіченою людиною, вільно розмовляє італійською та німецькою мовами.

Добре розуміє ситуацію, культуру і проблеми багатьох частин світу. Він практично одразу показав себе як дуже добрий моральний взірець. Відзначається неабиякою скромністю і співчуттям до бідних.

Але незважаючи на те, що папа Франциск є наступником св. Петра в Римі, він все ж є людиною, котра тепер в найбільшій мірі потребує нашої молитви, адже у своїй першій проповіді у день вибору, просив увесь світ про молитву. Тому ми, своєю чергою, будемо молитися за нього, просячи Ісуса Христа, щоб зберіг його від усього злого й обдарував потрібними благодатями для мудрого керування цілою Церквою.

*Те, що вручене священику,
може дарувати тільки Бог,
і чого б не досягнула людська мудрість,
вона виявиться меншою, ніж благодать.
Св. Іван Золотоустий*

Дорогий отче-єпископе та священики, Вітаємо Вас з річницею отримання цього великого Божого дару – брати участь у Священстві Христа. Бажаємо, завжди пам'ятаючи про велич цього дару, зберегти його і примножити, керуючись не тільки людською мудрістю, але перш за все звертаючись до Доброго Бога про дарування благодаті вірності та ревності в священстві. Бо гиняти так, спасете і самих себе, і тих, хто Вас слухає! (пор. 1 Тим 4, 16).

Тридцяті річницю свячень святкує:
єпископ Леон, свячення прийняв 29. 05. 1983 у м. Рига, є дієцезіяльним єпископом Кам'янець-Подільської дієцезії;
отець Ян Дзядкевич OFM, свячення прийняв 21. 05. 1983 у м. Вроцлав, працює: в с. Комсомольське;
о. Альберт Туровський OFM, свячення прийняв 29. 05. 1983 у м. Рига, працює в м. Шаргород, парафія св. Флоріана.

Двадцяті річницю свячень святкує:
отець Петро Куркевич OFM, свячення прийняв 28. 04. 1993 у м. Краків, працює в м. Красилів, парафія Найсвятішого Серця Ісуса;
отець Станіслав Маньський OFM, свячення прийняв 28. 04. 1993 у м. Краків, працює в м. Староконстантинів, парафія Матері Божої Громничої;
отець Павло Снігур, свячення прийняв 07. 04. 1993 у м. Кам'янець-Подільський, працює в с. Юхимівка;

отець Марек Вуйчик, свячення прийняв 24. 04. 1993 у м. Пененжно, працює в смт. Нова Ушиця, парафія Преображення Господнього.

Десяті річницю свячень святкує:
отець Кшиштоф Пельц OFM Conv, свячення прийняв 31. 05. 2003 у м. Краків, працює в с. Мацьківці, парафія Пресвятої Діви Марії.

Першу річницю свячень святкує:
отець Віталій Осадчук, свячення прийняв 23. 06. 2012 у м. Кам'янець-Подільський, працює в с. Гвардійське, парафія св. Войцеха;
отець Сергій Ленчук, свячення прийняв 23. 06. 2012 у м. Кам'янець-Подільський, працює в м. Кам'янець-Подільський, парафія святих апостолів Петра і Павла (катедра);
отець Олег Жарук, свячення прийняв 23. 06. 2012 у м. Кам'янець-Подільський, працює в м. Хмельницький, парафія Христа Царя Всесвіту.

І курс
кл. Андрій Шклярчук

На початок хотів би запитати, у кого є талант?
На мою думку, талант є у кожної людини. Потрібно тільки його розпізнати.
Для себе я також відкрив, що маю певні таланти, один із них – здібність малювати.

Для мене важливо не бути гордим у своєму таланті.
Коли до мене звертаються за допомогою, просять щось намалювати, я кажу, що спробую, може, вдасться.
Коли мені сумно, я починаю щось малювати, змальовувати – і мені стає на серці так легко, що забуваю про сум, гнів та образи на когось.

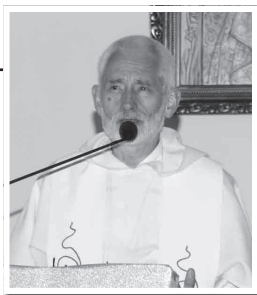
Дорогі читачі, хочу сказати, що Бог любить кожного з нас, і тому кожному дає якісь дари, щоб ми служили ними ближнім та прославляли Творця.

Дорогі читачі, Ісус узяв на себе весь бруд наших гріхів і обмив своєю дорогоцінною Кров'ю, Котра спливала з пресвятих ран.

Пам'ятай! Бог тебе любить, бо страждав за тебе. А чи любиш Його ти?

Покликання кожного священика — особливе і по-своєму цікаве. У кожного — своя дорога, сповнена моментами радості та переживань. Дивлячись на життя різних священиків, бачимо, що це саме Святий Дух керує і веде їх. Як відкрив своє покликання до священства з нами поділився о. Януш Марія Анджеєвський з ордену Отців Домініканців. Про його життєву дорогу читайте у наступному номері в рубриці «Моє покликання»

Ісус казав: «Жнива великі, та робітників мало. Просіть, отже, Господаря жнив, щоб вислав робітників на свої жнива» (Мт 9, 37-38). Отже, молимося про нові покликання до священницького та чернечого життя з наших парафій та в цілому світі. У рубриці «Важлива подія» читайте про нових кандидатів до священства.

У цьому номері ми розпочали нову рубрику «Про Церкву». Однією з характеристик Церкви є її святість. У чому вона полягає, читайте саме в цій рубриці.

Умови вступу до семінарії:

Передусім — щире прагнення та чистий намір служити Богові і людям у Священстві, а також такі документи:

1. Заява.
2. Написана власноруч біографія.
3. Свідцтво про Хрещення та Миропомазання.
4. Свідцтво про церковний шлюб батьків.
5. Характеристика настоятеля парафії та катехитів.
6. Свідцтво про катехизацію.
7. Атестат про середню освіту.
8. Медична довідка (форма №286).
9. Військовий квиток або посвідчення приписки.
10. 3 паспортні фотографії та 2 менші (3x4)
11. Ксерокопія паспорта (1 та 2 сторінок)

Документи потрібно подати особисто до 30 червня 2013 р. (можна пізніше) до ректорату семінарії в м. Городок або до єпископа в м. Кам'янець-Подільський.

8 липня 2013 р. о 10.00 у приміщенні Городоцької Семінарії розпочнеться вступний екзамen (усний і письмовий) з Катехизму та Життя Церкви.

13 вересня 2013 р. о 10.00 — другий термін вступних іспитів.

Голос Семінарії № 3 (19)
Червень-серпень 2013
Газета
Вищої Духовної Семінарії
Святого Духа
Кам'янець-Подільської дієцезії
Римо-Католицької Церкви
(для внутрішнього використання)
Адреса редакції:
Вища Духовна Семінарія
вул. о. В. Ванагса, 14
м. Городок
Хмельницька обл.
Україна, 32000
тел.: (03851) 3-21-43
тел./факс: (03851) 3-14-84
www.wds-gorodok.com
e-mail: golosseminarii@ukr.net

Головний редактор:
кл. Євген Фізер
Фотограф:
кл. Вадим Здоров

Редакція:
кл. Олександр Бурмістров
кл. Віктор Мазур
кл. Ростислав Грабовський
кл. Вадим Здоров
кл. Петро Константинов
кл. Сергій Поліщук
кл. Олег Байдацький
кл. Віталій Кульчицький
кл. Роман Канонішен

Церковний цензор
кс. д-р В'ячеслав Грумницький

Коректа:
Ольга Барало

Верстка і дизайн:
Ольга Балокіна

Відділ розповсюдження:
кл. Олег Байдацький
кл. Роман Канонішен

Редакція має право редагувати та скорочувати подані матеріали. Рукописи не повертаються і не рецензуються. При передруці посилання на «Голос семінарії» обов'язкове.

Друк:
Л. Т. Маєвський